

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak.

Adventszemle

PE-CU-MILE
MARILOR MUNȚI

CARE ESTE
PĂCATUL
DE NEIERTAT ?

LANȚURI
SFĂRÂMATE

SP

DIN
L

REMÉNYSÉG A LÁTHATÁRON

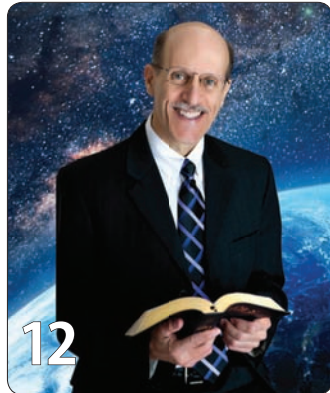
Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

12

14

22

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Kilátások

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Közlemények
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

Loredana Dumitrașcu

Reménység a láthatáron

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- Bálványosvára
- Montenegró

12 Interjú

A Curierul Adventist szerkesztősége

Beszélgetés Doug Batchelorról

14 Interjú

Az Adventszemle szerkesztősége

Missziómunka mint életmód

15 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan

Milyen bort készített Jézus a kánai menyegzőn?

16 Évforduló

Gabriel Vasilescu

Méhkert – ünnep a „fény városában”

18 Történelem és hit

Dana Bordeianu

Ilie Penca – munkás az Úr szőlőskertjében

20 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

A nagy parázna sorsa (II)

22 Archívum

Ilie Curmățureanu

Collonges - Kamerun

24 Archívum

Petre P. Paulini

Babonákról és hamis vallási hiedelmekről

28 Archívum

Th. Konderth

Az út végén

29 Adventista Teológiai Intézet

Gili Bărbulescu

A magasztos... szolgálat

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

A tízparancsolat

31 Szívtől szívnek

Florin Istrate

A FIÚ nyomdokain

2014. január. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő, Ștefan Tomoioga, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu Fordította és szerkesztette Bartha Sándor Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

Kilátások

Az év első hónapjában – sokkal inkább, mint máskor – általában feltesszük a kérdést, hogy milyen lesz az új év és milyen elvárásaink vannak. Hajlamosak vagyunk ezt tenni 2014-ben is.

Egyik barátommal beszélgetve tudtam meg, hogy ő 2014-ben szeretne keresztény lenni. „Hogyan?” – kérdeztem csodálkozva. „De hát te vagy az egyik legjobb lelkész, akit ismerek, hogy-hogy jó keresztény szeretnél lenni?” „Ez a vágyam” – válaszolt határozottan.

Válasza gondolkodóba ejtett és eszembe juttatta az adventista történész és oktató George Knight vallomását: „1957-ben lettem adventista, és 1985-ben lettem keresztény...” Meglepő ugye? Ez hogy lehetséges? És mi a különbség a kettő között?

G. R. Knight elmondja, hogy 1985-ben értette meg Isten szeretetét. S ekkor kezdte el szeretet által, nem pedig kötelességből vagy érdekből élni a hitéletet. „Amikor vágyakozni kezdtem a Szentírás után vagy vágytam arra, hogy kedvességéből beszéljek Jézusról és nem vallásos kötelességtudatból, akkor fedeztem fel a felém áradó isteni szeretetet. Éreztem, hogy szeretve vagyok éppen úgy, ahogyan én szeretem a gyermekeimet. Éreztem, hogy Atyám értékel és vágyik velem lenni. S ekkor értettem meg, hogyan válhatsz kereszténnyé sokévnnyi teológia és prédikálás után.”

Kötelességből, érdekből vagy szeretetből szolgáljuk Istent? Akkor is szolgálunk, ha semmit sem kapnánk Tőle? Készek vagyunk szolgálni csupán azért, mert Ő az Atyánk, Ő az igazság, a szépség és az erény? Mert csak ezek az indokok tesznek igazi keresztényekké. A *Jézushoz vezető út* című könyvben Ellen G. White három kérdést ajánl figyelmünkbe: „Kire gondolsz szívesebben? Kíról beszélsz szívesebben? Kit vársz szívesebben?” Ha a válaszod „Jézus”, akkor te is igazi kereszténnyé váltál. Egy igazi keresztény életének és hűségének egyetlen ösztönző indoka a Jézus iránti szeretet.

Az egyik híres teniszbajnok, Andre Agassi nyolc Grand Slam tornát nyert meg és egy olimpiai aranyérmet szerzett. Önéletrajzi könyvében a következőket írja: „A nevem Andre Agassi. Teniszezésből élek, bár ezt a sportot sötét, titok-

zatos szenvedéllyel mindig gyűlöltem és gyűlölöm ma is.” Apja unszolására kezdett el sportolni, s mivel nem értett máshoz, és mert sok pénzt keresett a teniszezéssel, így hát tovább játszott. Gyűlölte a teniszt, mégis tökéletesen játszott. Édesapja iránti kötelességtudatból és érdekből játszott, de nem szeretetből.

Ő, közülünk hányan játszunk tökéletesen, jókeresztény álarcot viselünk, de nem szeretjük azt, amit élünk! Agassinak nem volt annyi bátorsága, hogy feltegyen néhány kérdést és kételkedjen, mivel tartott a családjától, a rajongóktól és a társadalomtól, s ezért álarcot viselve élt.

Ha eljutottál oda, hogy már nem számít a körülötted állók véleménye, mivel megértetted, hogy felelősséggel tartozol Valakinek, akkor megértetted az igazi szabadság lényegét. Akkor már teljes mértékben örülhetsz annak, amit teszel Istenedért. S akkor szereteted válaszolni fog Jézus szeretetére. Az előtted álló évben bekövetkezik-e ez a beteljesülés?

Csak tőled függ, hogy 2014-ben megismered-e vagy sem Isten szeretetét. Ha erre vágyasz, akkor íme a megoldás és tanács: „Azt tanácslom néked... Nem kényszerítelek, hanem, tanácslom néked, hogy végy tőlem... (Jel 3:18). Szeretnék nemesebbé tenni, szeretném, ha levetnéd az álarcot, mivel Én tudom, hogy a valóságban milyen vagy.”

Üdvözítőnk a következő szavakkal zárja üzenetét: „Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek...” Tőled és tőlem függ az, hogy megnyílik-e vagy sem szívünk ajtaja az Ő szeretete előtt. Tőlünk függ az, hogy milyen lesz a 2014-es év. És tőlünk függ, hogy gyűlölettel vagy szeretettel élünk. ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

100 éve alakult meg az Adventista Egyház a régi Román Királyságban.....

A bukaresti „Labirint” gyülekezetben december elején emlékeztek meg a régi királyságbeli Román Egyházterület, illetve azon belül a gyülekezetek és misszióterületek megalakulásának 100. évfordulójáról.

Az esemény az advent történelmet, a múltat és jelent hivatott bemutatni három fő részben. Gheorghe Modoran lelkész ismertette a romániai adventista egyház történelmét a kezdetektől a II. világháborúig; Dumitru Popa és Aron Moldovan lelkészek az 1989-es forradalomig; Adrian Bocăneanu lelkész pedig beszélt egyházunk történelméről 1989-től napjainkig.

A történelmi bemutatók valamint a beszélgetések alatt felelevenítették az egyház kezdeti időszakának nehéz korszakát. Fájdalmas és keserű tapasztalatok is voltak (testi bántalmazás, üldözés). Szó esett egy bákói lelkésről is, aki azt ajánlotta a Securitate tiszt-

jeinek, hogy ha egy beosztást kap az unió vezetőségében, akkor megoldja, hogy az adventista gyerekek ne vegyenek többet részt a szombatiskolában. Az akkori unióbizottság szembeszállt a vallásügyi igazgatósággal, a lelkész pedig megsértődött amiatt, hogy a hatóságokkal kötött egyezségét nem alkalmazták, ezért kilépett az adventista egyházból.

Az akkori időszak összegzéseként elhangzott, hogy bár az egyház számára nehéz időszak volt, de a történelmi viszontagságok és emberi tévedések ellenére Isten vezette az egyházat a két világháború között és a kommunizmus alatt. Az elnyomás ellenére ez volt az adventista egyház aranykora.

Bocăneanu lelkész a romániai társadalomban az utóbbi 24 évben végbenem nagy változásokra utalt. „Nagyon sokat jelentettek ezek az évek egyházunk számára: példátlan szabadságot;

a visszafojtott misszióelkület felszabadulását; több száz gyülekezet gyors megalakulását és könnyebb vagy nehezebb körülmények között megejtett építését; egyházi intézmények alapítását és fejlődését az oktatás, egészségügy, jótékonyági szervezetek, kiadványok, rádió és televízió terén. A '90 évek elején tapasztalt létszámnövekedés azonban hamar lelassult, és újra meg kellett tanulnunk a sokszor nehéz és aprólkos személyes missziómunkát.”

Teodor Huțanu, a Romániai Hetednapos Adventista Egyház elnöke beszélt a közelmúlt történelmének negatív vonatkozásairól: „Míg a múltban a szombatiskolai csoportos tanulmányozást fenyegetéssel, asztalcsapkodással meg lehetett szüntetni, ma fenyegetés és asztalcsapkodás nélkül, vagyis a szabadság közepette szinte üresek gyülekezeteink a szombatiskola alatt.”

Forrás: Adventista Info: 658/2013. december 20.

Különleges istentisztelet a Hans Lehmann nevű hajón.....

A konstancai kikötőben veszteglő Hans Lehmann hajó legénysége meghívta a konstancai adventista gyülekezetet, hogy különleges istentisztelet tartson a fedélzeten.

A hajó lengyel származású kapitánya a román hatóságokhoz fordult segítségért, mivel „nagy tragédia történt a fedélzeten” – ahogyan fogalmazott a parancsnok. Ugyanis elhunyt az első tiszt, a Kiribati Köztársaságból származó Toti Taua, aki csupán 42 éves volt, és már nyolc hónapja nem járt otthon a családjánál, az Ausztráliától észak-keletre eső kis szigeten, ahol négy gyerek várja őt haza.

A katolikus vallású hajóskapitány tudta, hogy az elhunyt személy protestáns vallású volt. És mindenáron így akarta kifejezni halott társa iránti tisz-

teletét. A legénység tagjai különböző helyekről – Észtországból, Fülöp-szigetektől, Kiribatiról, Tuvaluról, Ukrajnából – származnak és különféle keresztény vallásúak.

A vallásos istentisztelet a hajó dísztermében zajlott a legénység és a parancsnok jelenlétében.

A befejező ének kivételével angol nyelven folyt a szertartás. Egy adott pillanatban a legénység tagjai is szólhattak néhány szót elhunyt társukról, majd néhány pillanatnyi csönd és egy lelki békét hozó ének után következett a prédikáció.

Roland Paraschiv lelkész az Úr közeleli eljövételének ígéretéről, az üdvösségről és arról beszélt, hogy rövidebb vagy hosszabb életünkben úgy kell élnünk, hogy felkészülhessünk az örök

életre. „Némi fenntartással fogadott a szomorú legénység, amikor megérkeztem a hajóra” – nyilatkozta Paraschiv testvér. „Távországok azonban mosolyogtak, kedvesek és hálásak voltak azért, amit értük tettünk.”

Figyelemreméltó a Hans Lehmann hajó parancsnokának nyilatkozata:

„Amikor megtudtam, hogy adventista lelkész jön a hajóra, kicsit tartot-

tam attól, hogy hitalapelvei vitába kerülnek... Köszönjük mindazt, amit

értünk tettetek, és hittestvéreinknek tartunk benneteket.”

Forrás: Adventista Info: 659/2013. december 27.

■ VILÁGEGYHÁZ

A Hetednapos Adventista Egyház taglétszáma meghaladta a 18 milliót

A Hetednapos Adventista Egyház világszinten az egyik legnagyobb ütemben növekvő keresztény egyház, amely a napokban haladta meg a 18 millió megkeresztelt taglétszámot. Pontosabban, 2013. szeptember 30-án világszinten 18 028 796 tagja volt egyházunknak.

Egyes felmérések szerint a világon 25–30 millió személy – férfiak, nők és gyerekek – vesz részt az adventista istentiszteleteken. Ez a különbség azzal magyarázható, hogy egyházunk nem gyakorolja a gyermekkeresztetséget.

Októberben az adventista egyház titkára, G. T. Ng a következőket nyilatkozta az egyház növekedésével kapcsolatban: „Naponta 3052 személy csatlakozik az egyházhoz, óránként 127 személyt keresztelünk, ami percenként két keresztetséget jelent. Áldjuk ezért az Urat.”

A Levéltár, Statisztikák és Kutatások Központ igazgatója, David Trim is nyilatkozott erre vonatkozóan: „Örülünk, hogy egyházunk olyan időszakban növekszik, amikor világszinten sok más vallásfelekezet növekedése leállt. Hálát adunk Istennek azért, hogy a politikai és vallási elnyomás, az anyagi és világi gondolkodás terjedése ellenére is ez a mozgalom, amely a reménységre és egységre összpontosít, tovább növekszik, és átlépte ezt a statisztikai küszöböt.”

Az 1863-ban alakult Hetednapos Adventista Egyház 112 líceumot és egyetem, 1900 általános iskolát és 6000 elemi iskolát működtet, ahol összesen 1,75 millió diák és hallgató tanul. Egyházunk támogat 172 kórházat is, ahol évente 16 millió beteget kezelnek. Az emberekért végzett szolgálat részét ké-

pezi az Adventista Fejlesztési és Segély Alapítvány (ADRA) tevékenysége, evangelizációs kampányok valamint televíziós műsorok, amelyek a hármasszólyos üzenetet hirdetik egy olyan világban, ahol egyre több a feltevődő kérdés, és egyre nagyobb szükség van a Biblia vezérlésére.

Forrás: www.news.adventist.org, 2013. december 19.

Az Inter-Európai Divízió ajánlása az, hogy „helye van a nők felszentelésének”.....

Az Inter-Európai Divízió azt fogja ajánlani a Felszentelés Teológiáját Tanulmányozó Bizottságnak (TOSC), hogy „helye van annak”, hogy az egyház felszenteljen női személyeket is a lelkészi szolgálatra.

Az ajánlás a divízió keretén belül működő Bibliakutató Bizottság ülésén elhangzó tanulmányok, valamint a TOSC januári és júliusi ülésein bemutatott jelentések alapján született meg.

Az Inter-Európai Divízió ajánlása az alábbi tényezőket figyelembe véve fogalmazódott meg:

- A Biblia nem határozza meg pontosan, hogy mi is tulajdonképpen a lelkészi felszentelés.

- A Bibliában nincs olyan kijelentés, amely megtiltaná a nők felszentelését.
- a Bibliakutató Bizottság tagjai úgy vélik, hogy a felszentelés nem teológiai természetű, hanem adminisztratív.
- Nincs olyan bibliai elv, amely rendelkezik a családi vagy egyházi vezetési alapelvekről.
- Az ótestamentumi papság beteljesedett Krisztus egyedi papságában, s ez képezi minden idők hívő emberei számára a papság alapját.
- A Bibliakutató Bizottság tagjai számára nem teljesen világos, hogy miért kell a felszentelést nemek sze-

rint megkülönböztetni, miközben az egyház más szolgálatai – tanárok, diakónusok, próféták és előljárók – esetében sehol máshol nem alkalmazták ezt a megkülönböztetést.

A Bibliakutató Bizottság jelentése alapján az Inter-Európai Divízió Végrehajtó Bizottsága ajánlja a nők felszentelését a lelkészi szolgálatra, helyi viszonyok és szükségletek figyelembevételével.

Forrás: www.eud.adventist.org/news, 2013. november 12.

Egyre több divízió teszi le ajánlását a Felszentelés Teológiáját Tanulmányozó Bizottsághoz (TOSC)

Egyházunk mélyrehatóan tanulmányozza a felszentelés teológiáját, és ez a kutatómunka összesen öt évig fog tartani. Ez által lesz meghatározva a felszentelés bibliai alapja, és Szentírásra alapuló látásmódot biztosít a nők felszentelésére vonatkozóan. Az adventista egyház mind a tizenhárom divíziójának el kell készítenie ajánlását, és be kell nyújtania a Felszentelés Teológiáját Tanulmányozó Bizottsághoz (TOSC).

A világszéles Hetednap Adventista Egyház nem szentel fel női lelkészeket, ám az utóbbi időben néhány unió áthágva az egyház általános érvényű álláspontját, felszentelt nőket lelkészi szolgálatra.

Az Észak-Amerikai Divízió már ajánlotta, hogy a nőket szenteljék fel lelkészi munkára. A svájci székhelyű Inter-Európai Divízió (ide tartozik Románia is – a szerk. megjegyz.) kiadott

egy közleményt, mely szerint ajánlani fogja a bizottságnak, hogy „helye van annak”, hogy nőket is felszenteljenek lelkészi szolgálatra.

A pretoriai székhelyű Dél-Afrika-Indiai-óceán Divízió egyik szóvivője e-mailben közölte álláspontját: „Diví-

zióknak bizottsága nem támogatja a nők felszentelését az evangéliumi szolgálatra. Határozott bibliai kijelentés hiányában az eddig meghatározott módon kell támogatni és alkalmazni.”

A Transz-Európai Divízió, melynek székhelye Nagy-Britanniában, St. Albans városában van, közölte, ajánlja, hogy a lelkészi szolgálat legyen „befogadó”, vagyis nemi megkülönböztetéstől mentes.

Az ausztráliai székhelyű Dél-Csendes-óceáni Divízió közleménye szerint nincs egyetlen olyan bibliai elv sem, amely tiltaná a nők felszentelését.

A felszentelés teológiájának öt éves időszakát 2010-ben határozták meg a Generál Konferencia Ülésén. A 13 divízióban megalakultak a Bibliakutató Bizottságok, melyek feladata jelentést készíteni. Egyházi elöljárók azt ítélték, hogy a 2015-ben esedékes Generál Konferencia Ülésén egy átfogó jelentést tárnak majd az egyház elé ezzel a témával kapcsolatban.

*Forrás: www.news.adventist.org
2013. december 3.*

Belizén meggyilkoltak egy adventista misszionáriust

Az elmúlt évben december 24-én eltűnt, majd az új év második napján holtan találtak egy adventista misszionáriust Belizén. A kanadai származású Brian Townsend 64 éves volt.

„Bizonyossággal kijelenthetjük, hogy gyilkosság történt” – nyilatkozta egy rendőrtiszt. Vizsgálat indult az elkövetők felkutatására és a gyilkosság oká-

nak kiderítésére. Már azonosítottak két személyt, akiket a gyilkosság elkövetésével gyanúsítanak.

Brian Townsend Belizébe utazott, hogy egy adventista líceum építésénél segítséget nyújtson. „Nagyon sokat tett, és számos terven dolgozott” – mondta Kory Townsend, az elhunyt misszionárius fia. „Kevés olyan ember van, aki ilyen szenvedéllyel viszi véghez álmait és céljait, mint az édesapám. Számára az adventizmus és a missziómunka nem csupán egyszerű terv, hanem egy életmód volt.”

„Gondolatban és imáinkban az ég és Brian családja felé fordulunk. Ó nagyon sok energiát fektetett ebbe a munkába. Kifejezetten hiányozni fog” – nyilatkozta Mark Johnson, a Kanadai Hetednap Adventista Egyház elnöke.

Belize egy kis ország Közép-Amerikában, lakossága 330 000 fő. Az adventista egyház 1929 óta van jelen az országban, és jelenleg 75 gyülekezetben 29 000 tagot tartanak számon. Egyházunk Belizén 21 elemi iskolát, 3 líceumot, egy szakiskolát és egy klinikát működtet.

■ KÖZLEMÉNYEK

A Viață și Sănătate Kiadó begyűjti a papírhulladékot

A Viață și Sănătate Kiadó begyűjti a már nem használt szombatiskolai tanulmányokat. A papírhulladékot csak

dobozba vagy zsákba rakva, az ország különböző városaiban található Sola Scriptura központoknál lehet leadni.

Bővebb tájékoztatásért tárcsázható a 021 323 00 20-as telefonszám.

Összehívó

Az Unió Végrehajtó Bizottsága 2013. november 18-án megtartott ülésén el-

határozta, hogy 2014. április 20–21-én 11 órai kezdettel tartják meg a cernicai

Adventista Teológiai Intézet aulájában az Unió Közgyűlését.

Köszönetnyilvánítás

A Curierul Adventist szerkesztősége ezúton szeretne köszönetet mondani mindazoknak, akik válaszoltak a felkérésünkre, és beküldték folyóiratunk régi számainak archívumunk számára.

A következő személyeknek szeretnénk megköszönni adományait: Mihai Deac (Beszterce-Naszód); a besztercei gyülekezet (román és magyar nyelvű folyóiratokat küldtek); a Gheorghiu

család (Bukarest, Tei gyülekezet); Manuela Ionescu (Karánsebes); Pavel Crişan (Mácsa).

■ NYUGVÓRA TÉRT

Marinela Pop

Váratlan baleset történt a 2013. szeptember 17-ére virradó éjszakán. Futótűzként terjedt el a hír, miszerint Pop Iacob lelkész családja autóbalesetet szenvedett, és a feleség, Marinela súlyos sérülésekkel kórházba került.

Attól kezdve imádkoztunk és vártuk a csodát. Vártuk, hogy Marinela testvérnő felébred a kómából és újra találkozzunk. Nem láttuk értelmét egy ilyen súlyos szenvedésnek és nem találtunk magyarázatot.

Három hónap várakozás után a halál árnyéka vetődött Marinela testvérnő szenvedő testére, és 2013. december 15-én elhunyt. Ugyanez az árny vetődött ránk is, akik ismertük őt, de főleg testvérnőnk családjára.

Marinela Pop 1964. augusztus 15-én született a Máramaros megyei Borsa községben az Ivaşcu család gyermekeként. Édesapja Toader, édesanyja pedig Lupa három fiútestvérrel együtt nevelték fel őt.

Tizenhét éves korában meghalt az édesapja, édesanyja pedig 1999-ben. Édesapja halála után Marinela oltalomra és támaszra vágyott. Imádkozni kezdett Istenhez, hogy egy hűséges férjet rendeljen számára, aki mellette áll majd és szereti. Később erről így vallott:

„az Úr meghallgatta imáimat”. 1984-ben kötött házasságot Pop Iacobbal, akitel 29 évet töltöttek együtt. Támogatta férjét a lelkészi, majd később a Viaţa şi Sănătate Kiadó igazgatójaként betöltött szolgálatban.

Öt évvel később, 1989-ben megszületett egyetlen fiúuk Sorin Ciprian, akit nagy gondnal, szeretettel és imádkozva neveltek.

S habár Marinela testvérnőnk életének lángja hamar kialudt és rövid ideig égett, befolyása lelkünkben él még az évek során összegyűjtött szép emlékekkel együtt. Szépséges jelleme biztos alapon állt, igazi keresztény volt, szerette Istent és családját.

A temetési istentiszteletre december 18-án került sor Marosvásárhelyen. Közel 500 személy jelezte jelenlétével, hogy mennyire értékeli a Pop családot, főleg Marinela testvérnőt, aki mindig boldogságot árasztott maga körül. A kápolnában Gabriel Maurer testvér, az Inter-Európai Divízió titkára és Emilian Niculescu, a Dél-Erdélyi Egyházterület lelkésze szólt a reménység üzenetét. Az elhantolás előtt pedig Teodor Huţanu testvér bátorított az Igéből.

Bizonyosságunk van afelől, hogy nem hiába hangzott el akár egyetlen ima sem. Ezért nem adjuk fel a várakozást. Nem egy kórháztól várjuk az újjáteremtés jó hírét, hanem a mennyből. Várjuk azt a napot, amikor Isten visszadja szeretteinket. S innen a halál völgyéből nem szűnünk meg imádkozni: „Jövel Uram Jézus!”

*Câmpian Ioan titkár,
Román Unió*

Reménység a láthatáron

Békesség, erő és céltudatos jövő – ebben részesült az a több tízezer néző, aki figyelemmel követte a december 6. és 14. között tartott „Reménység a láthatáron” című előadássorozatot, amelyet Doug Batchelor lelkész és író, az Amazing Facts sajtótröszt elnöke tartott.

A Bukarest melletti Cernicán, az Adventista Teológiai Intézetben került sor az eseményre, melyet élő adásban közvetített a Speranța TV, a Radio Vocea Speratei, valamint a sperantv.ro, a rvs.ro és a sperantalaorizont.ro honlapok. Az előadásokat négy nyelvre fordították – román, magyar, orosz és ukrán – és fogható volt Romániában, Moldova Köztársaságban és Ukrajnában is.

Doug Batchelor lelkész minden este 19 órai kezdettel egy csodálatos bibliai utazásra hívta meg a nézőket. Leleményesen és humorral fűszerezve szúrta át a hithősök életét saját élettapasztalatán, s a Szentírást a XXI. századi ember felfogásának megfelelően magyarázta. Mivel saját élete is egy belső küzdelmekkel és keresésekkel telített történet, meg tudta érteni a bibliai hős kételyeit és aggodalmait, aki – habár teljesen más korszakban élt – mégis hasonlít napjaink emberéhez.

Mivel mélységesen meg tudja érteni az emberi természetet, az amerikai lelkész felkínálta a reménységet, amely szerint, bár kilátástalan helyzet felé vezethet egy út, végül a mennybe visz. Állítja, hogy bármely fájdalmas és értelmetlennek tűnő tapasztalat helyrehozható, ha megengedjük Istennek, hogy munkálkodjon az életünkben.

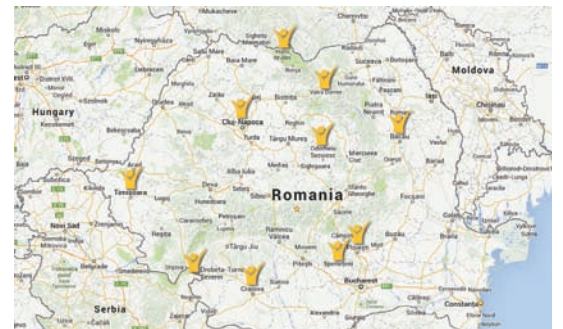
Az adventista egyháztagok támogatása

Romániában 328 gyülekezetben nézték az élő adást vagy a másnapi ismétlést. Hazánkban minden gyülekezet támogatta ezt a programot,

meghívókat és szórólapokat osztottak egyháztagjaink rokonoknak, barátoknak, hogy együtt követhessék a Speranța TV adásait.

Az Olténiai Egyházterületben például 48 000 meghívót osztottak ki, Craiova városában pedig egy népszerűsítő kisfilmet mutattak be a közszállítási vállalat autóbuszain működő videóhálózaton. Különböző helységeken 248 nem adventista felnőtt és 50 gyerek nézte szervezett formában az adásokat, közülük többen neoprotészta egyházak tagjai. A látogatók egy része kifejezte óhaját, hogy szeretne Biblia-tanulmányokat folytatni, és sokan elmondták, hogy már ismerik a Speranța TV adásait.

A Bánáti Egyházterületben 20 000 meghívót nyomtattak és 48 gyülekezet kapcsolódott be az élő közvetítésbe. Vajdahunyad – Hátszeg környékén egy autóra szerelt hangosbemondó hirdette az eseményt. Ugyanitt a tagok nem csak nyilvános helyeken, hanem tizenkét helység 52 magánlakásában is megszervezték a programot, s így 130–150 vendéget fogadhattak.

A térképen azok a helységeket vannak megjelölve, ahová a „Reménység a láthatáron” előadássorozat ideje alatt eljutottak a Speranța TV munkatársai.

Fotó: Claudia Tiche

Az előadás házigazdái: Sidonia és Sorin Dinu máramarosi népviseletben.

Az országot egy operatőr, Ciprian Pop, és négy szerkesztő – Florentina Adamescu, Ileana Niculae, Mădălina Ștefan és Raluca Mateescu – járta az előadássorozat alatt, és a különböző gyülekezetekben összegyűlt közösségekről tudósítottak. Ezt a csapatot támogatták a televízió-nézők is. „Ahogy voltak vezetettek a bölcsek is Betlehem felé, úgy vezérelje a mennyei Atya a Speranța TV munkatársait országjárásukban! Adja az Úr, hogy minden rendben legyen, és őrizzen meg az utatokon” – írta egy hölgy, Ica Zambrean.

Reménység a láthatáron – a világhálón

Az interneten még látványosabb volt a nézők hozzáállása. Az első nap technikai nehézségek adódtak, amely annak tudható be, hogy meglepő módon túl sok néző próbálta a világhálón követni az adást. Ezt a technikusok rövid időn belül megoldották. A legnézettebb adás volt az első és az utolsó. A sperantatv.ro honlapra ekkor 13 000, illetve 15 500 néző jelentkezett be. Az előadássorozat alatt összesen 150 000 bejelentkezés volt, ide tartoznak az élő adás, illetve a sperantatv.ro, sperantalaorizont.ro, adventube.ro és hopetv.org honlapok nézettségi mutatói is.

Ebből az alkalomból adta ki a Speranța TV az iOS, illetve az Android mobiltelefonos operációs rendszereket. „Ez az alkalmazás egy olyan pillanatban jelenik meg, amikor újra tudatosul bennünk az, hogy mennyire fontos a virtuális tér” – nyilatkozta Cristina Ișvan, a Speranța TV és a Radio Vocea Speranței főszerkesztője, majd így folytatta: „A Reménység a láthatáron” című program ideje alatt több tízezer felhasználó látogatta meg honlapjainkat, s íme, elérkezett az ideje, hogy még könnyebben megtaláljanak bennünket és a mobil-készülékeken is elérhetőek legyünk. Köszönettel tartozunk a technikusoknak ezért az alkalmazásért mindazok nevében, akik számára a mobiltelefon sokkal fontosabb, mint a számítógép vagy a televíziókészülék.”

A mobiltelefon felhasználók élöben követhetik a Speranța TV adásait, az archívumot és a napi programot is. A „Reménység a láthatáron” című előadássorozat, valamint az azt követő „Különkiadás” is megtalálható azon telefonos és táblagépes felhasználók számára, akik iOS és Android operációs rendszereket használnak.

Az előadássorozat a Facebook közösségi oldalon is jó fogadtatásban részesült. A Speranța TV különböző felvételei több mint 200 000 felhasználóhoz jutottak el. Sokan szóltak hozzá, értékelték és osztották meg a felvételeket. Jelenleg a Speranța TV Facebook oldalának több mint 10 000 „barátja” van, s ezek zöme 18 és 34,12%-uk pedig 35 és 44 év közötti. Sidonia és Sorin Dinu, a két műsorvezető számos értékelő megjegyzést és dicséretet kapott az egyedi, érzékeny, mégis humoros bejelentkezésekért.

Fotó: Claudia Tache

nálóhoz jutottak el. Sokan szóltak hozzá, értékelték és osztották meg a felvételeket. Jelenleg a Speranța TV Facebook oldalának több mint 10 000 „barátja” van, s ezek zöme 18 és 34,12%-uk pedig 35 és 44 év közötti. Sidonia és Sorin Dinu, a két műsorvezető számos értékelő megjegyzést és dicséretet kapott az egyedi, érzékeny, mégis humoros bejelentkezésekért.

A nézők kifejezetten értékelték a román nyelvű fordító, Christian Sălcianu munkáját, aki kiválóan ismeri úgy a román, mint az angol nyelvet, s így hozzáértéssel és érthetően közvetítette az előadások mondanivalóját.

December 6. és 14. között a Viața și Sănătatea Kiadó ajándékként kínálta fel Doug Batchelor, „Barlanglakó” című könyvét. A Radio Vocea Speranței reggeli műsorában ajánlották fel jutalomként, majd telefonon lehetett megrendelni. Nagy volt az érdeklődés, s végül 531 személy kaphatta meg postai kézbesítéssel az ifjú Doug megtérésének megdöbbentő történetét bemutató könyvet.

A Bihar megyei Bátor faluban két lelkes személy, Marcel és Artemiza Tănase dicséretreméltó jótékonyági tervet dolgozott ki a „Szegények háza” elnevezéssel. Az állomásokból, csatornák-ból, kórházakból összegyűjtötték a hajléktalan, idős embereket, és menedéket, orvosi ellátást, ételmelet, de főleg lelki eledelt nyújtanak számukra. S a „Szegények háza” falain belül minden

Doug Batchelor lelkész és a fordító Christian Sălcianu a cernicai Adventista Teológiai Intézetből sugárzott „Reménység a láthatáron” egyik előadásán.

este tanulmányozzák a Bibliát. Ebben az időszakban az idős lakók a „Reménység a láthatáron” című előadásokat nézték.

Fotó: Claudia Tache

Megkapó viták a különkiadásban

A „Reménység a láthatáron” előadásait egy „Különkiadás” követte, melynek akadémikusok, illetve különböző vallásfelekezetek képviselői voltak a meghívottai. „Véleményem szerint ez egy dicséretre méltó esemény, mivel elsősorban egy kulturális megnyilvánulás, s mint ilyen, jelen pillanatban igencsak hiánypótló, ugyanakkor lelki di-

menziói is vannak, ami szintén nagyon fontos” – nyilatkozta dr. Constantin Bălăceanu-Stolnici akadémikus.

Megkapó megbeszélések folytak, amelyek képzett nézőket próbáltak megszólítani, akik még többet szerettek volna megtudni az előadott témáról. „Gratulálok a Különkiadásért” – írta egy fiatal tévévezető, Cosmin Cocea. „Igencsak hasznos ez a vita, mert tisztáz egyes, az előadáson elhangzott témát. Az egyetemi előadótársak, de a keresztény személyiségek is olyan fontos emberek, akiknek érdemes megismerni a véleményét. Még egyszer gratulálok a Különkiadásért.”

Csapatmunka – szenedély az életért

A színpalok mögött egy több mint 30 fős csapat dolgozott – a Speranța Médiaközpont alkalmazottai, operatőrök, hangosítók, világosítók, rendezők, díszlettervezők, fordítók, az internetes adásért felelős személyek, marketingesek. A Speranța TV hétéves fennállása óta szerzett tapasztalat éreztette hatását, ám leginkább a televízió, a szavak, hangok és képek iránti szenedély számított, amelyet egy szóban így fejezhetnénk ki: „szenedély az életért”.

„Ez egy kitarulkozó, jelenlétet igénylő erőfeszítés. Az esemény egésze egy olyan siker, amelyet utánoznia kellene minden más felekezetnek” – tette hozzá dr. Constantin Bălăceanu-Stolnici akadémikus.

Ám igazán csak az számított, hogy milyen hatással volt az emberekre a mennyei üzenet. A legtöbben pedig kifejezetten értékelték azt, hogy

a Biblia egyszerű, komoly, közvetlen és hozzáférhető módon lett bemutatva.

„Azt csodálom leginkább ezekben az előadásokban, ahogyan be van mutatva Isten üzenete, vagyis az egyszerűséget és az érthetőséget. Azt kívánom, hogy minden tevékenységekben sikereket érjetekek el!” – nyilatkozta Vasile Ștefan, egyik néző. Egy hölgy pedig, Florina Izvernari ezt írta: „Isten jutalmazzon meg az Ő jó akarata szerint minden erőfeszítésetekért.”

„Számomra Isten különleges ajándékát képezte ez az előadássorozat” – nyilatkozta Szabó Gergely – „mivel saját anyanyelvemen hallhatam az Igét. A vég idején élünk, és gyakorlatba kellene ültetnünk az elhangzottakat.” Egy másik néző, Csíki Margit pedig ezt az üzenetet küldte: „Figyelmesen követtem az előadásokat. Most pedig következik, hogy élnem is kellene Jézus tanításait, és az általa kijelölt utat kell járnom.”

Az előadások megtalálhatóak az sperantala.orizont.ro és a Speranța TV honlapjainak az archívumában. Eddig több mint 8800 letöltés volt, amiből 5400 román, 1900 magyar, 1400 orosz és 170 az ukrán nyelvű.

A „Reménység a láthatáron” című előadássorozat utolsó napján néhány bukaresti gyüleke-

Fotó: Claudia Tache

zetből tíz személy kötött szövetséget az Úrral és keresztelkedett meg. Ez egy újabb okot szolgáltatott az ünnepre, ugyanakkor azt is bizonyítja, hogy a mennyei szeretet jó híre megérinti és megváltoztatja az emberi szíveket.

S mindez arra ösztönöz, hogy minden eszöközt felhasználjunk, lépést tartsunk a technológia fejlődésével a bibliai üzenet közvetítésének érdekében. Hiszen, ahogyan Doug Batchelor lelkes is fogalmazott, ha egy beteg világban élsz és birtokodban van a gyógyszer, akkor nem késlekedhetsz elvinni azt a körülötted levőknek. Ha szereted az embereket, akkor akarod a gyógyulásukat is. ■

Loredana Dumitrașcu
marketing-igazgató,
Adventista Média-
központ

Bálványosváralja (Rövid advent történelmi részlet)

„Iratassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtdő nép dicsérni fogja az Urat.” Zsolt 102:19

Az 1930-as évek elején könyvevangélisták rótták „drágagyöngy” csomagterheikkel Bálványosváralja göröngyös, poros, sáros utcáit, még a mellékutcákat is. Válogatás nélkül bekopogtak a hegyi patakából szedett kőlapokkal lépcsőzött, zsindeyes vagy szalmafedeles házak ajtajain. Kezükben ott volt a *Korunk és a világ sorsa* című, illetve E. G. White néhány, akkoriban ritkaságszámba menő nagyra becsült könyve.

Bár az első világháború átkos hagyatéka: az özvegyesség és az anyagi válság még az előkelőbb családokra is nagy terheket rótt, a könyvárusok ajánlatára néhány könyv valamennyi otthonban és szívben helyet talált. Imádságos szívvel, egyéni és közös tanulmányozás nyomán alakult „az örömhírt vivő asszonyok” (Zsolt 68:12) csoportja, az emlékezet szerint: Hódis Erzsébet, Borzási Zsuzsanna, Lukács Berta, Szilágyi Sára, Szatmári Erzsébet, Szatmári Rózsa, Szabó Erzsébet (aki száz

évet élt), Hunyadi Vera, Vass Ince Éva, Bálint Éva, Molnár P. Zsuzsa. Ezek a mi tiszteletbeli advent úttörőink, akik kegyes béketűréssel viselték a családi botrányokat és a hatósági zaklatást.

Ez a lelkes kis csapat helyről helyre vándorolva gyülekezett a közösség örömét átélni, egymás tapasztalatán felbuzdulni. Elsőként Hódis Erzsébet nyitott otthont a gyülekezés helyének, a családi ellenszél és viszály ellenére, majd pedig Lukács Berta néni bátorkodott otthont adni rövid ideig, mert (H.) református pap kíséretében a hatóság feloszlatta a gyülekezést: Betia lelkész a helyszínről kísérték be a csendőrségre. A bátorság és lelkesedés mégsem hagyott alább: Borzási Zsuzsanna rövid időn belül házasságkötés útján Rădulescu lelkész feleségeként mély ismeretet szerzett a Dániel próféciáiban. Homályos emlékezet szerint a szervezett csoport tagjainak keresztsége Illyés lelkész által történhetett.

– folytatás a 17. oldalon –

Montenegró

A dél-nyugat európai ország nem nagyobb mint a romániai Arad és Bihar megyék együttvéve, és valamivel több mint 625 000 lakosa van. A 2006-ig Jugoszláviához tartozó Montenegró ezer éves múlttal rendelkezik, és évente hozzávetőlegesen 1 millió turista látogat az országba. Megnevezését a Fekete-hegyről, egy 1749 méteres hegycsúcsról kapta, amely Lovcen-hegy néven ismert. Ez volt az egyetlen ország a Balkán-félszigeten, amelyet nem igáztak le a törökök.

Keresztény ortodox montenegróiak és szerbek, valamint muzulmán vallású bosnyákok lakják. Az ország gazdasági és politikai fővárosa Podgorica, és Cetinje várost tartják a kulturális fővárosnak.

Az itteni adventista egyház történelme szorosan kapcsolódik a szerbiai missziómunkához, ahova elsőként az akkor épp Kolozsváron lakó J. F. Huenergardt misszionárius érkezett. Huenergardt hallott arról, hogy egy helyi közösség érdeklődést mutat a szombatünneplés iránt. A misszionárius után a bánági Peter Teodor lelkész jött ide dolgozni. Huenergardt elmesélte, hogy meglátogatta Podgoricát és Cetinje városát, ahol néhány missziós összejövetelt tartott, és

hogyan voltak személyek, akik elfogadták a Biblia igazságait, és a magukkal hozott fegyvereiket Bibliára cserélték.

Az 1930-as missziójelentések szerint Montenegróban több száz otthonba vittek adventista könyvevangélisták könyveket, de azt is megtudjuk a beszámolóiból, hogy a hatóságok letartóztattak könyvevangélistákat, sőt kegyetlenül meg is verték és arra kényszerítették őket, hogy disznóhúst fogyasszanak. Egy 1932-ben keltezett hivatalos egyházi jelentésből tudjuk, hogy Podgoricán lakott Radun Radivejevic lelkész.

Ma Montenegróban 3 adventista gyülekezet és közel 260 egyháztág van. 2013. november 15. és 21. között Montenegróban tartották a Transz-Európai Divízió Éves Ülését, amelyen részt vett a Hetednapi Adventista Egyház elnöke, Ted Wilson lelkész is. A találkozó egyik témája volt a következő: „Megismertetni Istent Európával – a normalitáson túl”. Az értekezleten résztvevők számára ugyanaz a felhívás szólt, mint hajdanán Samária kapui előtt a tanítványokhoz: „lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.”

Meggyőződésem, hogy ez a felhívás nekünk is szól.

*Adrian Neagu, lelkész,
Olténiai Egyházterület*

Beszélgetés Doug Batchelorral

A 2013-as év missziós eseménye még élénken él elménkben és szívünkben. Elbeszélgettünk Batchelor testvérrel azokról a témákról, amelyeket nem érintett az egyenes adásban.

Adventszemle (A): *Hogyan lett hetednapos adventista, és miért ezt az egyházat választotta?*

Doug Batchelor (DB): Keresztény lettem, még mielőtt adventista lettem volna. Olvastam a Bibliát, és különböző keresztény gyülekezeteket látogattam meg. S miközben imádkoztam és tanulmányoztam, rátaláltam a Hetednapos Adventista Egyház tanításaira. Elolvastam Ellen G. White *A nagy küzdelem* című könyvét, s minden, amit e könyv hasábjain találtam, logikusnak és biblikusnak tűnt. Ezért kezdtem mélyebben tanulmányozni az adventista tanítást. S amikor összevettem a Bibliával, rájöttem, hogy ez áll legközelebb a Szentíráshoz.

A: *Mi készítette arra, hogy lelkész és evangélista legyen?*

DB: Ez nem egy hirtelen döntés volt, hanem fokozatosan alakult ki. Miután elfogadtam az adventizmust, nagyon lelkesedtem a felfedezett igazságokért. Kezdttem meghívni a szomszédaimat is a gyülekezetbe, s közülük néhányan adventisták lettek. A helyi lelkész felajánlotta, hogy legyek szombatiskolai tanító. Az Úr megáldott a munkámban s egy napon felkértek, hogy prédikáljak. S így lassan rájöttem, hogy az Úr hívott el a munkára.

A: *A legtöbb fiatal olyan anyagi jólétre és előjogokra vágyik, mint amelyek az ön rendelkezésére álltak fiatal korában. Ön számára azonban nem jelentett boldogságot sem a gazdagság sem a hírnév. Ezek miért nem tehetik boldoggá az embert?*

DB: Édesanyám híres ember volt, mégsem volt boldog. Hollywoodi barátaim mind hírességek voltak, de ők sem voltak boldogok. Édesapám dúsgazdag ember volt, a szomszédaink úgyszintén, én azonban úgy éreztem, hogy minden olyan felszínes és tartalom nélküli. Szomorúnak tartottam azt, hogy a gazdagság és a hírnév csak ezt nyújthatja az embernek.

Ha valaki szegény környezetből származik és meggazdagodik, akkor egy időre boldogságot érez. Pénzzel sok mindent meg lehet vásárolni,

csak hogy hamarosan ürességet és elégedetlenséget szül mindaz, amit a pénz hozott.

A: *Azt tapasztaljuk, hogy az adventista egyház számbelileg növekszik Latin-Amerikában és Afrikában ellentétben a világ gazdagabb részeivel. Vajon nem mond semmit az advent üzenet a szekularizált világnak?*

DB: Az elvilágiasodott országokban nem csak az adventisták, minden keresztény felekezet nehézségekkel küzd. Vannak azonban szekularizált világrészek, mint például Észak-Amerika, ahol az adventista egyház más keresztény egyházhoz viszonyítva mégis fejlődik.

A: *Véleménye szerint hogyan lehetne visszatéríteni Istenhez ezt a túlbonyolított világot?*

DB: Az elvilágiasodott embert személyes életkörülményei elvezethetik arra a felismerésre, hogy Istenre van szüksége. Én magam is egy elvilágiasodott ateista voltam, s az életkörülményei és Isten gondviselése folytán tudatosult bennem az, hogy a világi életmód tartalmatlan, céltalan, s keresni kezdtem valamit, ami ösztönöz, amiért érdemes élni. Úgy gondolom, hogy nem tömegesen, hanem az egyének szintjén fog bekövetkezni a változás. A mai ember – bármilyen modern is – meg fogja találni Isten utazása közben.

A: *Milyen viszony van ma az egyház és a küldetése között? Milyen mértékben töltjük be küldetésünket, és milyen mértékben alakult át az egyház és lett öncélú?*

DB: Általában minden ébredési mozgalom négy-öt nemzedék után elveszíti kezdeti lendületét. Ez történt a lutheránusokkal és metodistákkal. Az alapító tagok gyermekei és unokái elvesztették kezdeti lelkesedésüket és küldetés-tudatukat.

Az adventizmus is egy ilyen ponthoz érkezett. Az ilyes fajta válságra véleményem szerint a missziómunka a megoldás. Ezáltal új tagok kerülnek a gyülekezetbe, s ez új fuvallatot is jelent, amely mindig frissen tartja az egyházat. A missziómunka végzése közben saját életünk is megújul.

A: *Véleménye szerint miért késik Krisztus visszajövetele?*

DB: Én tulajdonképpen bizakodó vagyok, mivel Jézus figyelmeztetett ezzel a késéssel kapcsolatosan. A tíz szűz példázatában beszélt egy

látszólagos késésről. Hasonlóképpen a Mt 24. fejezetének végén is.

Amikor Mózes a hegyen volt, ő is késett, s a nép számára ez egy vizsgaidőszakot jelentett. Saul is meg lett próbálva, amikor Sámuel késlekedett. Az Úr Jézus több példázatban említette, hogy lesz egy látszólagos késés, aminek az a célja, hogy próbára tegye hitünket.

A Jelenések könyvében is találunk utalást arra vonatkozóan, hogy Jézus eljövele késlekedni fog. Engem ezért nem lep meg, hogy az Úr nem akkor jön el, amikor mi várjuk.

A: *Helyes próféciái úton van-e az adventista egyház? A világban végbemenő események igazolják-e az advent üzenet életképességét?*

DB: Sokkal inkább, mint eddig. Amint telik az idő, egyre inkább látjuk, hogy világunk az önpusztítás útján halad; kifogynak az energiaforrások; és sokkal pusztítóbb háborút vagyunk képesek kirobbantani, mint a korábbi két világháború.

Olyan időszakban élünk, amelyben végbemelegy mindaz, amit Jézus mondott: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14). Az evangélium még nem jutott el mindenhová a világon, de már nagyon közel vagyunk ehhez. Internet, műholdek, kiadványok és televízióadók állnak rendelkezésünkre. A földön már kevés olyan hely van, ahol még nem hirdették az evangéliumot.

Jézus azonban nem azt mondta, hogy az egész világ elfogadja az evangéliumot és hinni fog. Azt mondta, hogy az evangélium bizonyosságul hirdetik, és aztán eljön a vég. Én így hiszem. Hiszem, hogy az adventisták kell elmondják a világnak, hogy az Úr hamarosan eljön. S ennek értelmében üzenetünk sokkal életképesebb és fontosabb, mint eddig.

A: *Hogy érezte magát Romániában?*

DB: Csodálatos emberekkel találkoztam és azt tapasztaltam, hogy hozzáértéssel és jól szervezeten dolgoznak. Itt tartózkodásom alatt ellátogattam a Kiadóhoz, a Médiaközpontozhoz és elcsodálkoztam, hogy milyen nagy dolgokat lehet elérni kevés anyagi ráfordítással, ám hozzáértő személyzettel.

A román ember mélységesen tiszteli vendégeit. Nem tudom azonban, hogy ez a kommunizmusnak, az ortodox egyháznak, vagy esetleg mindkettőnek köszönhető.

A: *Miért éppen ezt a tíz témát választotta romániai előadásaira?*

DB: Öszintén szólva arra készültem, hogy klasszikus adventista témákat választok a 28 hitalapelvűből. Az itteni egyházvezetők azonban azt tanácsolták, hogy beszéljek saját tapasztalatomról. S ekkor arra gondoltam, hogy bibliai történetekre épített előadásokat felhasználva közlöm az advent üzenetet. Ez az egyik legkedveltebb elfoglaltságom: megtalálni Jézust minden bibliai leírásban. Ezért tehát megváltoztattam a tervemet, és ez jó döntésnek bizonyult.

A: *Üzenjen valamit a romániai egyháztagoknak.*

DB: Nem tudom, hogy a romániai adventisták tudják-e, de számos tekintetben ők a bibliai üzenet bajnokai, és ehhez kellene, hogy tartsák magukat. Ne engedjétek, hogy a szekularizált és túlbonyolított világ gondolkodásmódja aláaknázza eltökéltségeket és odaadásotokat a bibliai igazságok iránt. Jézus nem változott meg, és az igazság sem változott meg. Az Amerikában élő romániai, és az idevalósi barátaimat figyelve az az érzésem, hogy különös tisztelettel fordultok a Bibliához imaéletek érdekében. S ez egy olyan jó dolog, amit nem megváltoztatni, hanem fejleszteni kellene.

A: *Köszönjük szépen a beszélgetést, valamint az ösztönző előadásokat.*

DB: Nagyon szívesen! Áldott legyen az Úr! ■

Missziómunka mint életmód

Interjú Alexandra Ardeleannal, az AFCOE végzősével

A „Reménység a láthatáron” című sorozat ideje alatt, az AFCOE és az IMPACT szervezetek önkéntesei a főváros utcáit járva szórólapokat osztogattak és Bibliát tanulmányozó jelentkezőket toboroztak. Folyóiratunk már beszámolt az IMPACT Románia elnevezésű projektről, ezért most bemutatjuk az AFCOE programot (Amazing Facts Center of Evangelism = Csodálatos Tettek Evangélizációs Központ).

Adventszemle (A): Mi is az AFCOE?

Alexandra Ardelean (AA): Az AFCOE egy missziós kiképzőközpont, amely tanítványokat képez ki, akik majd elmennek és megkeresik az elveszetteket. Legfőbb célja, hogy ösztönözze a missziómunkára kész egyetemista fiúkat és lányokat. A kiképzés négy hónapig tart, s ez alatt a diákok megtanulják a nyilvános és személyes missziómunka művészetét.

Szervezetünk központi székhelye az Egyesült Államokban, Kaliforniában van. Európában, Németországban is van egy központunk, s jelenleg tárgyalásokat folytatunk annak érdekében, hogy itt Romániában is tarthassunk kiképzést. További központok működnek a Fülöp-szigeteken, Indiában és Nagy-Britanniában.

Az AFCOE a Hetednapos Adventista Egyház missziós kiképző intézménye, és az Észak-Kaliforniai Egyházterülethez tartozik (AEÁ). Szervezetünk jelenlegi koordinátora Doug Batchelor.

A: Röviden számolj be az eredményekről.

AA: Az AFCOE keretén belül tanultam meg, hogy a missziómunka nem egy esemény, hanem egy életmód. Idegenként érkeztem oda, de

testvérként távoztam. Legnagyobb örömöm egyike az volt, hogy olyan emberekkel tanulmányozhattam a Bibliát, akik semmit sem tudtak a Szentírásról, és megláthattam, hogyan születik meg életükben a reménység. Sosem fogom elfelejteni a kiképzés első evangélizációs estéjét, amikor

136 vendég jött el, majd az evangélizáció végén 25 személy megkeresztelkedett.

A: Romániában milyen munkát végeztek?

AA: A „Reménység a láthatáron” című program ideje alatt az IMPACT Románia munkatársai, és az amerikai, valamint németországi AFCOE végzősei egyesített erővel vetették magukat a bukaresti missziómunkába. A fiatalok minden nap meglátogattak egy gyülekezetet Bukarestben, ahol rövid kiképzést tartottak az érdeklődőknek. Délután pedig kimentek az utcákra és meghívókat osztogattak Doug Batchelor lelkész evangélizációs előadásaira, s emellett egészségügyi közvélemény kutatást végeztek.

Csodálatos volt látni azt, hogy mindenütt vannak emberek, akik éheznek az igazságot. Nekünk csak meg kell keresnünk őket. Az öt napos missziómunka bátorító eredményeket hozott: 152 személlyel vettük fel a kapcsolatot, és 33 személy iratkozott fel a Biblia tanulmányozására.

De az egyházra is hatást gyakoroltunk. Visszaemlékszem Cristina esetére. A fiatal lány életében először indult el, hogy házról házra dolgozzon. Az első órákban eredménytelenül dolgozott. Sok teendője volt, ezért úgy tervezte, hogy korábban megy haza. Végül mégis úgy döntött, hogy marad és folytatja a munkát. S ekkor Isten egy személyt küldött az útjába, aki beiratkozott a Biblia-tanulmányozó tanfolyamra. Cristina elmondta, hogy számára ez volt az év legszebb napja.

Az AFCOE – IMPACT munkatársai számára a Bukarestben eltöltött idő újra megerősítette azon meggyőződésünket, hogy az igazi boldogság a szolgálatban rejlik.

A: Milyen feltételeknek kell eleget tennie valakinek, aki AFCOE kiképzésben szeretne részesülni?

AA: Egy internetes beiratkozási ívet kell kitöltenie, amely tartalmazza személyes bizonyoságtétét, három ajánlólevelet, és részt kell vennie egy telefonos interjúban. A legfontosabb azonban az, hogy legyen kész tanulni és szolgálni Istenért és embertársaiért. Bővebb tájékoztatást a következő honlapokon lehet találni: www.amazingfacts.org, www.afcoe.org vagy www.afcoe-europe.com. ■

Milyen bort készített Jézus a kánai menyegzőn?

„És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.” (Jn 2:10)

János 2. fejezetében azt olvassuk, hogy a menyegzőn, amelyen Jézus is részt vett, elfogyott a bor; Jézus a kőedényekben – melyeket a zsidók a ceremoniális tisztálkodásra használtak – levő vizet borra változtatta (Jn 2:6). A hat kőedénybe 400–600 liter víz/bor fért, ami bőségesen elegendő lehetett volna ahhoz, hogy megittasodjon a több mint 100 meghívott.

A szöveg legközönségesebb magyarázatai a következők:

1) Bort/alkoholt lehet különleges alkalmakor használni, hisz erre mutatott rá Jézus is, mivel el sem lehet képzelni egy esküvőt alkohol előidézte „vidámság” nélkül.

2) A menyegzőn felszolgált első bor alkoholos volt, de amit Jézus „állított elő” az nem.

3) Sem az első, sem a második bor nem volt alkoholtartalmú.

Mit mond a szöveg

A görög *oinos* szó bort vagy mustot jelent. Csak a szöveggörnyezetből állapíthatjuk meg, hogy épp mire utal. A *megittasodtak* kifejezés (görögül *methusko*) azt jelenti, hogy a vendégek beteltek a felszolgált itallal, vagyis bőségesen sokat ittak. Ha erjedt borról volt szó, akkor következett a megrészegetés – mint ahogyan olvassuk számos Biblia-fordításban, mint például a magyarban is. Ám ebben az esetben is a szöveggörnyezet nyújt magyarázatot. Egyáltalán létezhet-e esküvő bor nélkül? Az akkori zsidó szokások szerint fiatalok, alig 15 évesen keltek egybe a fiatalok. A szöveggörnyezet – serdülőkorú ifjak esküvőjén kegyes zsidók nagy mennyiségű alkoholt fogyasztanak – arról árulkodik, hogy az először felszolgált bor sem volt alkoholos.

Plinius, Plutarkhosz és Horatius, az ókori görög illetve római írók említést tesznek arról,

hogy az ártalmatlan bor a legjobb. Ez volt Palesztinában is a legelterjedtebb ital. Mondogatták is a rabbik: „ahová bemegy a bor, ott nincs tudat, ahol bor van, ott nincs megértés” – talán éppen ezért kóstolta meg előbb a násznagy a bort. Tehát a „jó bor” ártalmatlan.

Ezen felül a Biblia azt mondja, hogy ez volt Jézus első csodája, amikor „megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az Ő tanítványai” (11. vers). A szövegrész kulcs-kifejezése a „hívének benne az Ő tanítványai”.

Jézus azért tett csodát, hogy megmutassa teremtői dicsőségét, és hogy a tanítványok higgyenek benne. Bemutathatta-e dicsőségét részeg embereknek? Megértették volna a szemük előtt lejátszódó csodát, ha részegek? És ki hitt volna bizonyosságtevésüknek? A szövegben az áll, hogy a vendégek beteltek borral. Ha a csoda elért a tudatukig, akkor ez azt jelenti, hogy az elfogyasztott borban nem volt alkohol.

Végkövetkeztetés

A kánai menyegzőn a vendégek egyáltalán nem fogyasztottak alkoholt. Az első felszolgált szőlőlé lényegesen gyengébb minőségű volt, mint a második, amelyet Jézus készített, mivel Ő azt akarta bemutatni, hogy amit Ő kínál fel, az nemesebb és tisztább mindannál, amit addig ember ismert. Ezt akarja Jézus a mi életünkkel is. Hogy éljünk nemesen, tisztán úgy a gyülekezetben, mint a hitéletünkben, de a társas összejöveteleken is, mint például egy esküvőn. Ez természetesen kizárja az alkoholfogyasztást, mivel Pál apostol is azt mondja, hogy a Szentlélek nem lakozhat az alkohollal együtt egy emberben: „És meg ne részegetek (görögül *metsuko*) bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjete be Szent Lélekkel” (Efész 5:18). ■

Gabriel Işvan igazgató,
Vallásszabadság és
Kommunikációs
Osztály, Munténiai
Egyházterület

Méhkert – ünnep a „fény városában”

Kéteztizenhárom augusztusának utolsó napjai. Áldásokban gazdag ez a hónap. Még süt a nap, bár amikor elénekeljük a „Hogyha este, fenn az égen” című éneket és Brassó városának gyönyörű környéke fölé árnyak vetülnek, akkor már érezni, hogy lassan beköszönt az ősz.

Az ország minden tájáról különféle szállítóeszközökkel érkeznek a „harcosok”, akiket a kora reggeli órákban hívtak el dolgozni az „Úr szőlőkertjébe”. S közöttük, mint a mennyei kert választott virágszájai, néhány jókedvű fiatal fiú és lány, akik szintén elhívtak, csak egy későbbi órában.

A találkozás, a munkatársi ölelések, a testvéri szeretet kifejeződései töltik meg örömmel a résztvevők és a meghívottak szívét.

Miután a következő éjszakákra mindenki megkapja a szobáját, délután 4 órakor énekel és imával kezdetét veszi az ünnepség. Az Ige felolvasása és az üdvözlő szavak utáni percek az egyesületünkbe újonnan belépett hat új tagnak szenteljük, és imában áldást kérünk rájuk. Aztán közöljük a hírt, miszerint szintén haton hunytak el, és már nincsenek közöttünk. Bátorító és támogató szavak következnek, és imában kérjük az Urat, hogy vigasztalja családjaikat. Aztán az első áhítat alkalmával Isten vigasztaló üzenetet közölt Emilian Niculescu testvérünk, a Román Unió volt titkára által. A nap végén teljes szívből énekeltek el a „Vezess, ó Jézus engem” című éneket.

Augusztus 30., péntek

Az áhítat és a reggeli után elérkezett az elmélkedés ideje. Eduard Victor Diaconescu testvér, aki lelkészként dolgozott Romániában, valamint az Egyesült Államokban, egészen különleges párosszal lobbantotta lánggra a menny és a Megváltónk utáni vágyunkat. Ülőhelyemről jól láthattam, hogy sokan a „vágyakozás könnyeit” törölték le arcukról. Izgalomtól remegő hangon énekeltek az „Ama szép hon felé száll az én sóhajom” kezdetű éneket.

Gabriel Vasilescu
elnök, Nyugdíjas
Lelkészek Egyesülete

Majd következett az egészségnek, e mennyei ajándéknak szentelt idő. Ismét elismerhetjük, hogy hálásnak kell lennünk Istennek ezért az ajándékáért, és hogy vigyáznunk kell egészségünkre. Ezt az előadást hozzáértéssel tartotta meg a gazdag tapasztalatokat szerzett dr. Valeriu Gheorghita Mezőméséről.

A következő órában csatlakozott hozzánk Eduard Călugăru, az unió pénztárosa és Virgiliu Peicu, egyházunk nyugdíjosztályának igazgatója. Velük adminisztrációs megbeszélést folytattunk.

Este, miután megkezdtek a szombatot, egy különleges hála-istentiszteleten vettünk részt. Még egyszer megtapasztalhattuk, hogy milyen jó és szép Krisztus köré gyülekezni.

Szabó Viktor testvér volt az első felszólaló. Németül beszélt és Emilian Niculescu testvér fordította szavait. Ez után beszélt Blénessi Albert testvér magyarul, majd Bidiuc Ioan testvér orosz nyelven. Felszólalásaik után következtek a román beszélők: Zanfir Damian testvér, a gyönyörű Máramaros képviselője; majd Dumitru Stănculescu testvér, Prahova megye képviselője. Csodálatos este volt, kóruszámok hangzottak el, s a sokszínűség megteremtette az imádat és hódolat légkörét.

Szombat

Az éjszaka, majd az áhítat után a szent nap reggelének imaóráját az ifjabb nemzedéket képviselő Portik Herbert Zoltán lelkész testvérünk tartotta meg. Tökéletes román nyelven közölte üzenetét, és készített imára. Még egyszer meggyőződhattunk arról, hogy nyomunkban szorgalmas, hűséges és komoly emberek vannak, akik képesek mindazokat megszólítani, akik együtt élnek ezen a vidéken, ahová Isten helyezett bennünket. Ezt követően a Soare Ioan testvérünk vezette szombatiskola következett, a tanulmányt pedig Moldovan Aron testvérünk mutatta be.

Az istentiszteleten Huțanu Teodor testvér, a Román Unió elnöke prédikált. Igehirdetésének

mottója pedig „Az Ő szeretete az én reménységem” volt. Beszédében érzelemdús tanulságokat tárt fel Róm 8:35-39 verseiből.

Délután igazi adventista hangversenyt tartott a Nyugdíjas Lelkészek Egyesületének kórusa valamint a Munténiai Egyházterület „Sola Scriptura” kórusa. A lelki üzenetet pedig a találkozó meghívottja, a Munténiai Egyházterület elnöke, Georgel Pârlitu lelkész közölte. Huțanu Teodor testvér délutáni felszólalása tette még szebbé a találkozót, s az ünnepség egy feledhetetlen pillanattal, egy felhívással zárult: „Isten-képű ember, akiért a Király Jézus saját szent vérével írta keresztre a győzelmi partitúrát, arra hívtátál, hogy nagy *Halleluját* zengve fogadd a mennyei Völegényt, Aki hamar, nagyon hamar el fog jönni.”

A találkozó záróakkordjaként, a boldog viszontlátás reményében és a mennyei Szabadító dicsőítésére felcsendült G. F. Haendel *Messias oratóriumának* 42. kórusműve. ■

Bálványosváralja (Rövid advent történelmi részlet)

– folytatás a 17. oldalról –

Lukács Berta otthonából a gyülekezés közel másfél évig bérlakásba költözött, Makodán Anikó házához, utána pedig vissza, Kádár néni lakásába, aki éppen azelőtt fogadta el az advent hitet.

Ezt követően csatlakozott két férfitestvér is, családjaikkal együtt, az örömhírt vivő asszonyok csapatához: Tóth András és Szabó János, akik hosszú időn át oszlopos teherhordozói voltak a közösségnek. Így történt, hogy id. Szabó János, mint egy terebélyes családgyökere, biztosította a két egymást követő gyülekezési helyet. Fia, ifjú Szabó János volt gondnoka a következő helyiségnek. Az eddig történtek az 1930–1960 közötti időszakot ölelik fel.

A hívek közösségét mindeddig – a legviharosabb időszakon át – Betia lelkész, Soó testvér, Fodor János, illetve Albu János testvérek pásztorták.

Az idős Szabó János testvér otthonából a gyülekezet nemsokára új otthonba költözött. A Kaszián telekre épült szerény kis új imaház többszörös módosításra, illetve bővítésre szorult a taglétszám gyarapodása miatt. Még mindig visszhangzanak sokak fülében id. Szabó János bátorító szavai: „Ne féljete, hogy túl nagy lesz az imaház...” Így bizonyára több évtizedes időszakra biztosítva volt a gyülekezés helye, ahol

a közösség és az öröm is gyarapodott. 1961 táján a szép emlékü Nagy Károly testvér áldásos munkát fejtett ki az advent közösség áldására: nappal az épülő imaházat falazta és vakolta, esténként pedig az énekkar szervezésén fáradozott. Karmestert is „faragott”, Bálint Vilmos testvért, aki a maga során már több nemzedéknek adta tovább zenei ismereteit.

A kórus lelkesítő szolgálata adott lendületet a pengetős zenekar alakulására és tevékenységére, ifjú Vass I. András szervezése és vezetése által, amely 1971-ben a 32 tagú fúvóegyüttesnek adta át a fáklyát Horváth József alapító gondozása nyomán.

Az 1960–2004 közötti második, áldott emlékü korszak idején az egyre gyarapodó közösséget a következők pásztorták: Sajtos József, Bíró Ferenc, Borbáth Zoltán, Blénessy Béla, Kádár Győző, Chețan Emil lelkész és Csergezán Bernárd segédlelkész, Timis Balázs Sándor lelkész és Szász Tibor segédlelkész, Orbán János lelkész és Marton Marius segédlelkész, illetve Kovács Árpád lelkész. Történelmünk következő, további nagyon fontos eseményeket tartalmazó időszakáról a következő lapszámban olvashatnak kedves olvasóink. Mindenért Istené legyen a dicsőség!

(folytatjuk)

Összegyűjtötte és lejegyezte: Füstös Béla, bálványosváraljai presbíter

Átdolgozta: László V. Zoltán, lelkész

Ilie Penca – munkás az Úr szőlőskertjében

Dana Bordeianu interjúja Ilie Penca nyugalmazott lelkésszel.

A „Kései könnyek” című könyv szerzője Gyl Pey a következőket írja: „Az élet történései, amelyeket néha szenvedéllyel élsz meg vagy egyszerűen csak részt veszel bennük, valósággal megkövetelik, hogy leírd őket, hogy útmutatóul, esetleg példaként maradhassanak fenn a következő nemzedékek számára. Máskor pedig a magasztos győzelem vagy az élet színterén lejátszódó előadás készlet arra, hogy a némaságba

burkolózó eseményeket elmond utódaidnak is, az ő okulásukra.” Ugyanezek az érzelmek kerítettek hatalmukba, ahogy fellelőztam a megsárgult dokumentumokat, és hallgattam, amint az ősz hajú emberek olyan csodálatos történelemre emlékeznek vissza, amelyet ritkán találunk meg leírva. A falak romlásainál álló, a hitet saját életük árán védő embereket „Isten emberei” névvel szoktam illetni. Nekünk, az ifjabb nemzedéknek kell feltárunk ezeket a történelmi adatokat, hogy átvehessük örökségünket. S a hit-

élet első történelmi lapja, amelyet ma kinyitunk, a következő nevet tartalmazza: Ilie Penca – munkás az Úr szőlőskertjében.

Dana Bordeianu (DB): *Beszéljen a gyerekkoráról és szüleiéről.*

Ilie Penca (IP): Teleorman megyében, a Duna mellett születtem. Édesapám 1930-1932 körül ismerte meg Istent. Alig hat éves voltam, és már Istenről beszélt nekem. Elmondta, hogy nem szabad olyan ételt fogyasztanom, melyeket tilt a Biblia, nem szabad oda mennem a többi gyere-

kekkel, ahová ők mennek, nem szabad helytelen dolgokat tennem, és engedelmesnek kell lennem.

DB: *Voltak nehézségei az iskolában?*

IP: Első osztályban, az akkori szokásoknak megfelelően a tanító felállított, kelet felé kellett fordulnunk és keresztet kellett vetnünk. Az osztályban öten voltunk adventisták, és nem akartunk engedelmeskedni, ezért a tanító megvert bennünket. Amikor édesapám erről tudomást szerzett, elment az igazgatóhoz, aki megígérte, hogy ez többé nem fordul elő. Apám bölcs és megértő ember volt... Másnap a tanító belépett az osztályba és így szólt: „Felállunk imádkozni”. Egyenesen rám szegezte a tekintetét, hiszen én nem vettem keresztet. Elindult felém. Meg akart ütni, ekkor én remegő hangon megszólaltam: „Tanító úr, édesapám volt az igazgatónál, kérem, beszéljen vele.” A tanító azonnal sarkon fordult, visszament a katedrához, és attól a naptól kezdve többé nem bántott.

DB: *Volt-e vallásszabadság a két világháború között?*

IP: Visszaemlékszem, hogy 1941. június 21-én bezárták a gyülekezeteket, és apámat munkatáborba vitték. Mi gyerekek édesanyánkkal maradtunk otthon. Mintha most is látnám: jött egy csendőr, kizavart a gyülekezetből és lepecsételte az ajtót, majd így szólt: „Ide többé nem léphettek be!” Aztán elment minden családhoz (így hozánk is), és a családtagokat bekísérte a csendőrségre, hogy nyilatkozatban rögzítsék, miszerint lemondanak a hitükről... Némelyek feladták a küzdelmet, mások viszont nem. Ez utóbbiakat letartóztatták és csendőrörsről csendőrörsre egész Bukarestig hurcolták. Katonai törvényszékeken ítélték el őket. Némelyek 6 hónap, mások viszont 2 év börtönbüntetést kaptak...

DB: *Milyen volt az Antonescu-korszak?*

IP: Nehéz volt. Emlékszem, hogy nyáron péntek délután befogtam az ökröket a szekérbe és kihajtottam a mezőre, mert ott nem zaklattak...

DB: *És hol imádkoztak?*

IP: A mezőn imádkoztunk vagy éjszaka találkoztunk az erdőben, esetleg valamelyikünk otthonában. Néha szénásszekérbe rejtőzve jött el a prédikátor és Úrvacsorát osztott. Így telt el az az időszak...

DB: *Meséljen a katonai szolgálatról.*

IP: Csendőri alakulathoz soroztak be 1948. október 15-én. A következő év februárjában a csendőrség átkerült a Securitate kötelékébe. Háromszor is elküldtek tiszti iskolába, de én nem akartam menni. Pedig három hónap alatt hadnagy lehettem volna.

DB: *Nem bánja, hogy elszalasztott egy ilyen lehetőséget?*

IP: Nem. A nevelőtisztem így szólt hozzám: „Nézd Penca, én ortodox szemináriumot végeztem... de otthagytam és beléptem a politikába. És te nem tudsz lemondani a hitedről?” Ezt válaszoltam: „Nem, mert nem engedi a lelkiismeretem... Hűséges szeretnék maradni az édesapámtól és a Szentírástól kapott meggyőződésemmel.” A katonaságba magammal vittem a Bibliámat, az énekeskönyvet és a szombatiskolai leckét is.

DB: *Nem félt?*

IP: Igaz, hogy végül a politikai tiszttá figyelni kezdett. De némelyek kedveltek. Egyik nap parancsot kaptam: „A főhadnagy kéreti az otthonába.” Tudtam, hogy hol lakik, nem volt mesze. Amikor meglátott, könnybe lábadt a szeme: „Iliuță – mondta – meg kell válnunk egymástól...” Kővé dermedten álltam.

DB: *Mire utalt?*

IP: Így folytatta: „Nézd, parancsot kaptam, hogy minden szektást küldjek munkatáborba. Hétfő reggel te is elmész, de kérlek erről senkinek se szólj. Nem akarsz hazamenni, hogy találkozz a szüleiddel? Hétfő reggel hét óráig elengedlek. S ha esetleg van még valakid...” Azonnal kaptam az alkalmon. Szóltam egyik jó barátomnak, a szabónak és mindketten haza mehettünk, hogy elköszönjünk a szüleinktől. S végül Karánsebesre kerültünk munkatáborba.

DB: *Mi következett?*

IP: Nagyon sok adventista fiatalemberrel találkoztam. Körülbelül negyvenen voltunk. A helyekbe vezető utat építettük. Cementet, homokot és követ hordtunk. Valahányszor találkoztunk, mindig elmondtuk egymásnak: „Testvér, a katonai alakulatnál valamilyen formában mindig megúsztuk, itt azonban kézbe kell vennünk a lapátot és a csákányt. Itt dolgozni kell!”

DB: *Hogyan sikerült megtartani a szombatot?*

IP: Néhány fiú kiállt jelenteni az őrnagy elé: „Őrnagy elvtárs, hetente kétszer fél- és egy

egész szabadnapunk van: szerda és szombat délutánonként, valamint vasárnap. Mi szeretnénk szerdán egész nap dolgozni, hogy szabadok lehessünk szombaton.” A parancsnok megértő volt és megengedte, hogy négy hónapon át megtarthassuk a szombatot. Am alig egy hónapunk volt még a szabadulásig, amikor elénk állt: „Nos, fiúk, ez így tovább nem mehet!” Bukarestből új politikai tisztt érkezett, és úgy rendelkezett, hogy aki nem hajlandó dolgozni, az börtönbe kerül. Ez 1950 szeptemberében volt.

DB: *Mit tettek?*

IP: Elmondtuk, hogy nem fogunk dolgozni. Ekkor megkeresett az alakulat parancsnoka, és arra kért, hogy írjak egy nyilatkozatot, miszerint fogok dolgozni. Fogadkoztam: „Szavam adom, hogy egyetlen percig sem foglak dolgoztatni szombaton”. De én így válaszoltam: „Nem írok nyilatkozatot. A testvéreimmel együtt maradok, de nem nyilatkozom, hiszen ez hazugság lenne részemről.”

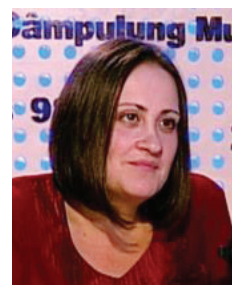
A temesvári Katonai Törvényszék börtönébe kerültünk. Lenyírták a hajunkat és politikai foglyokkal zártak össze bennünket. Voltak ott partizánok, papok, tisztek, sőt a királyi udvar egyik tábornoka is – egy magas, barna férfi –, akit sokat vertek, majd a Duna-csatornához küldték...

DB: *Mit érzett akkor? Egy olyan politikai rendszer képviselői előtt kellett megjelennie, amely kegyetlenül bánt a hívőkkel.*

IP: Egyházunk ügyvédjének, Indricău testvérnek megengedték, hogy bejöjjön a fogdába és beszéljen velünk. Alig néhány szót szólhatott: „Fiúk, a Labirint gyülekezetben az ifjúság ma értetek imádkozik. Legyetek bátrak és bizzatok Istenben.” Máris felszólították, hogy távozzon, de számunkra ez is elég volt.

DB: *Hogyan zajlott a tárgyalás?*

IP: Paródia volt. Bevezettek a tárgyalóterembe és nekünk szegezték a kérdést: „Dolgozol, vagy nem dolgozol szombaton?” A tanúk elmondták, hogy mi voltunk a legjobb munkások, mivel általában csütörtöktől péntek estig megállás nélkül dolgoztunk, üritettük a vagonokat. Ennek ellenére szombat reggel újra munkába vezényeltek, pedig két szabadnap járt nekünk. Erre az ügyész visszavágott: „A katonaságban engedelmeskedni kell a parancsnak. Ott nincs vallás, nincs semmi más, csak engedelmesség.” Az ügyvédünk próbálta törvényekkel igazolni, hogy egy szabad felekezet tagjai vagyunk, és minden érvet felvonultatott, ám nem vették figyelembe szavait. Elítélték. Én négy évet kaptam. ■

Dana Bordeianu
ügyvéd és szerkesztő,
Radio Vocea Speranței
és Speranța TV

A nagy parázna sorsa (II)

Mivel Jel 17. fejezete Babilon teljes bukásával zárul, azt a látszatot keltheti, hogy minden elbukott, ami a végidei Babilonban van. Azonban a 18. fejezet egy igen értékes ismertetéssel szolgál: Istennek Babilonban is vannak gyermekei, és mint hajdan Sodoma esetében, nem engedélyezi a bűnös város pusztulását, míg Isten végidei népe, amely Babilonban van, Lóthoz hasonlóan nem vonul ki.

Isten Babilonban levő népe

Az első tanulság, amit az egyháznak le kell vonnia a 18. fejezetből az, hogy Isten „én népem” megnevezéssel illeti Babilonban levő követőit (Jel 18:4), *még mielőtt* ők elhagynák Babilont. Amikor azt mondjuk egyházon kívüli személynek, hogy „jőjj az Úr népe közé”, akkor könnyen missziós pleonazmust, szószaporítást követünk el. Más szóval, meglehet, hogy meghívunk valakit valahová, miközben ő már ott van. Vannak emberek, akik név szerint nem tartoznak az egyházhoz, de ott, ahol vannak, „Isten népéhez” tartoznak. Erre emlékeztet Ellen White egyik kijelentése is, amellyel azt magyarázza, hogy az Úr miért „nem munkálkodik most azért, hogy sok lelket az igazsághoz vezessen”. A mindenható Isten azért nem társul missziós erőfeszítéseinkhez, mert „némely egyháztagnak még megtérletnek, vagy mások, akik valamikor hűségesekek voltak, hitehagyókká lettek. Milyen befolyásuk lesz az ilyen életű tagoknak az újonnan megtértekre? Vajon nem teszik hatástalanná Isten üzenetét, melyet népének hirdetni kellene?”

A hangos kiáltás idején azonban az egyház meg lesz tisztítva a képmutatás és hűtlenség salakjától. És sokan, akikkel ma küzd a Szentlélek, meghallják a figyelmeztető üzenetet, elfogadják azt, és egy élő egyházhoz csatlakoznak. Következésképpen emlékezzünk arra, hogy szerényen kell beszélnünk magunkról, és visszafogottan a más felekezetekhez tartozó keresztényekről, de még az ismereteik alapján nem keresztény

hívókról is. Ők nem állítják ezt magukról, mégis sokan az „Úr népéhez” tartoznak. Közülünk azonban sokan állítjuk, hogy Isten egyházához tartozunk, miközben ez nem igaz.

Babilon bukása

Amikor elhangzik a felszólítás, hogy Isten népe hagyja el Babilont, akkor a leírásban a hamis vallás városa múlt időben jelenik meg (Jel 18:2). Nyelvtani szempontból a „leomlott, leomlott” kifejezés erőteljesebb és biztosabb, mint a „leomlik, leomlik”. Más szóval, az angyal kijelentése azt sugallja, hogy Babilon bukása és csődje annyira biztos, mintha már megtörtént volna. Ám mielőtt a fenevad és a tíz szarv elpusztítaná a paráznát, Isten népéről, amely a hűtlen városban van, le kell oldani a Babilonhoz való tartozás láncait. Isten gyermekeit nem részegítette meg, nem ámitotta el Babilon paráznaságának bora, ezért tudni fogják, hogy milyen álláspontra helyezkedjenek a tizenegyedik órában. A Babilonban lakozó démonok és tisztátalan madarak képe mintegy előrevetíti a romlást (És 13:21; Jer 51:37). Jel 18:8 versében azt olvassuk, hogy egyetlen nap alatt áradnak ki a csapások: a halál, a gyász és az éhség. A halált kifejező *thanatos* görög szó még feltűnik a Jelenések könyvében és ragályos betegségekre utal (Jel 6:8). Valószínűleg ugyanígy kellene értelmeznünk a Jel 18:8 versét is, különben a felsorolás sorrendje – halál, gyász és éhség – természetellenesnek tűnhet. Ezzel szemben inkább a ragályos betegség, a gyász és éhség jelentik a Babilonra kiontott csapásokat, amelyek végül halállal, a város tűzvész általi pusztulásával zárulnak.

Sírás Babilonért

Két embercsoport siratja Babilont: a föld királyai (természetesen ezek nem azonosak a földet elpusztító tíz királlyal); és a föld kalmárai. És teszik ezt eltérő indítékból. A föld királyai sajnálkoznak azon, hogy többé nem lehet részük

paráznságban, fényűzésben és tékozlásban, és attól félnek, hogy ők is Babilon sorsára jutnak (Jel 18:9-10). A szárazföld és a tenger kalmárai is az életüket féltik, ám azért sírnak, mert senki sem vásárolja meg áruikat (Jel 18:11-19). A drága árucikkek felsorolása két olyan dologgal zárul, amely értékesebb minden drágakőnél – az emberek teste (Károli „rabok” kifejezést említ); és a lelke (13. vers). Babilon az akkori idők szokásos árucikkei (arany, ezüst, edények, karmazsin, fűszerek, gabona, állatok, stb.) mellett gyakran vásárolt embereket is.

Az emberiség fölötti uralom

A 17–18. fejezetek utolsó versei leírják azt, ahogyan a hamis egyház (Babilon) ellenőrzése alatt tartja az emberiséget. Ez egy közvetett uralom, mivel Jel 17:18 verse rámutat arra, hogy Babilonnak „királysága van a földnek királyain”. S e királyok által befolyásolja a föld lakóit. De hogyan lehetséges az, hogy egy vallási rendszer képes ellenőrzése alatt tartani az élet más vetületeit is (társadalmi, politikai, gazdasági)? A választ Jel 18:23-24 verseiben találjuk meg. Babilon kalmárai a „földnek fejedelmei”, s ők egész nemzeteket vesznek rá arra, hogy Babilon politikáját magukénak vallják. Ha a pénz már nem elég hatékony, akkor a végidei Babilon – az ókori Egyiptomhoz hasonlóan – saját varázslóival próbálja úgy utánozni a természetfölötti dolgokat, hogy a vezetők szíve, mint hajdan fáraó szíve is, megkeményedjen, és ne hallgassanak Isten szavára (lásd 2Móz 7:22). Babilon legutolsó fegyvere pedig az üldözés. Akiket nem tudtak megérinteni a pénzzel és álnoksággal, azoknál erőszakkal próbálkoznak. Babilon minden idők vallásos gyilkosságainak a jelképe.

A történelem végén két város áll egymással szemben: Babilon, amely teljes mértékben meg akarja kaparintani az emberi szabadság fölötti ellenőrzést; és az Új Jeruzsálem, melynek őrszemei kiáltanak a sötétségben levő emberekhez. A lámpást örökre kioltja Babilon (Jel 18:23), ám az Új Jeruzsálemben a Bárány lesz a város szövétneke (Jel 21:23).

A közelmúlt történelmének egyik jelenete ékesszólóan mutatja be a Babilon elhagyására felszólító kiáltást. 1985-ben Humprey, a púpos bálna éves vándorlása közben, amikor a Golden Gate-hídhöz ért, nem a jól ismert hely felé vette útját, hanem a híd alatt felúszott a San Francisco Bay elnevezésű torkolaton, majd innen az egyre keskenyebb és édesebb vizű Sacramento folyóba. Több mint 110 kilométer távolságra az óceántól egy olyan helyre ért, ahol alacsony volt a vízállás. Az édes víz biztos halált jelentett Humprey számára.

Az emberek sikertelenül próbálták visszafordítani a cethalat, míg végül a tudósok találtak egy megmentő megoldást. Egy készülékkel utánozni próbálták a táplálkozó bálnák hangját. S amikor Humprey meghallotta ezt a hangot, megfordult és az óceán felé kezdett úszni. Visszatért a torkolathoz, majd néhány akrobataugrást bemutatva átúszott a Golden Gate-híd alatt és az óceánba ért.

Az emberiség egész történelme az isteni hívások történelme. Sokan irányt tévesztettek és céltalan úton haladnak. Ám mielőtt a végidei Babilon leomlana, egy olyan hang hallatszik, amelynek egyetlen szabadságra és igazi életre vágyó szív sem tud ellenállni. Így hangzik majd a kiáltás: „Ez az út, ezen járjatok!” ■

Laurențiu Moț
az Adventista Teológiai Intézet újszövetség tanára.

Ez év márciusában lesz 100 éve annak, hogy megjelent a Romániai Hetednapos Adventista Egyház hivatalos folyóiratának első száma. Előbb a *Curierul Misionar*, majd a *Curierul Adventist* nevet viselő folyóirat immár egy évszázada van jelen a román egyháztagok életében, később magyar illetve német nyelven is megjelent, közölve és ismertetve a romániai adventista egyház legfontosabb híreit, eseményeit.

Erre az évfordulóra emlékezve az *Adventszemle* minden hónapban megjelentet néhány cikket az archívumból. Bízunk benne, hogy az együtt fellapozott történelmi feljegyzésekben olvasóink örömmel fedeznek fel régen élt személyiségeket, illetve eseményeket, törekvéseket, amelyek hajdan egyházunkat foglalkoztatták.

Collonges - Kamerun

Ilie Curmătoreanu misszionárius, Ndoumbi, Kamerun, Afrika

Ez a cikk a *Curierul Misionar* 1937. novemberi számának 6-7. oldalán jelent meg.

A Collonges-i Szemináriumban töltött 6 hónap, amely nekünk adatott, olyan gyorsan eltelt, mint egy álom. Egy szép és hasznos álom volt. Már mindent elterveztünk. Következik a csomagolás és az utazás Kamerunba.

Eddig még senki sem beszélt nekünk bátorítón az ottani időjárás viszonyokról. Csak rémisztő énekeket hallunk. Csak a számtalan ránk váró veszélyről beszélnek nekünk. Sajnálkozva néznek ránk. Különösen 4 hónapos kislányunkra tekintenek oly gyengéden, mint aki biztos veszedelmebe megy. Komolyan fontolgatjuk, hogy nem kellene-e a kislányt elvinni Romániába, szüleinkhez. Ám már az elválás gondolata is szívzaggató. Komolyan imádkoztunk és az Úr arra bátorított, hogy vigyük magunkkal a kislányt is. Hatalmas az, Aki őt adta nekünk, és életben, egészségben fogja tartani. Legyen meg az Ő akarata életünkben.

Utoljára június 1-jén vetettünk egy szempillantást Genf városára,

a Genfi-tóra, a Saleve és Jura hegységre, s aztán beültünk a Szeminárium automobiljába, hogy kivigyenek bennünket a pályaudvarra. Néhány perc elteltével már a Franciaországot keletről nyugat felé átszelő Collonges – Bordeaux-i vonaton ülünk. Szomorkás az idő. Nehéz felhők borítják az eget. Esik az eső. Örült iramban robog a vonat, s pillanatról pillanatra növeli azt a távolságot, amely elválaszt bennünket hazánkban maradt szeretteinktől. S habár minden idegen és ismeretlen, mégsem vagyunk magányosak. Kisgyermekünk ártatlan mosolyával, mozdulataival és gügyögésével magára vonja az utasok figyelmét, akik kedvesen néznek ránk és barátságosan elbeszélgetnek velünk. Bár hosszú, de kellemes az utazás Bordeaux-ig.

Egy héten át maradtunk Bordeaux-ban, hogy bevásárolhassunk.

Június 8-án pedig beszálltunk a „Brazza” nevű hajóba. Amíg a Gironde-folyón haladtunk, minden rendben volt. Ám amint kihajóztunk a nyílt óceánra, két napon át tengeri betegség kínozott. Ez után pedig szép napok következtek. Csak a ritka felhőkkel tarkított eget és a végtelen kék vizet látni.

Négy napig tartó folyamatos utazás után először tettük a lábunkat afrikai földre Casablanca

Curmătoreanu testvér és a felesége gyerekekkel együtt a Kamerun felé tartó hajó fedélzetén.

A „Brazza” nevű hajó, amellyel a Curmătăreanu család Kamerunig utazott.

kikötőjében. Volt elég időnk meglátogatni a várost, és ezt ki is használtunk. Nemzeti öltözetet viselő arabok és berberok, egyik koszosabb, mint a másik. A mindenütt felbukkanó négerok, és a kikötő útját szegélyező fák látványa emlékeztet arra, hogy Afrikában vagyunk. Mindezen bizonyítékok nélkül az az érzése támad az embernek, hogy egy modern európai városban van. Széles, szépen kövezett utcák, modern házak, árukkal megrakott üzletek, patyolattisztaságú piac, ahol ízlésesen megrakott zöldség és gyümölcsstandok állnak. Van egy bennszülöttek által lakott negyed is, ahová a turista néhány pillanatra kiléphet az európai civilizációból.

Újabb megállás nélküli négy nap utazás következik, s aztán megérkezünk Dakarba. Ez egy viszonylag szép város, ám nem éri fel Casablancát. Itt már érezni a meleget. Gonosz pillantásokat vet ránk a Nap. Az európaiak fejfedőt viselnek. A június 17-ére virradó éjszakát átvirasztottuk a hőség miatt.

Június 18-án meglátogattuk Konackri városát. Ez Afrika harmadik legnagyobb kikötője. Gyönyörű épületei vannak.

Dualáig a többi kikötő kevésbé jelentős. A hajó általában a nyílt tengeren köt ki, s a kikötőbe motoros vagy evezős csónakkal lehet kijutni.

A hajón sokat beszélnek a fehér ember életét veszélyeztető trópusi betegségekről. Csodálnak bennünket bátorságunkért, és hogy magunkkal hoztuk a kislányunkat is. Csak egyetlen gondolat segít abban, hogy bizalommal tekintünk előre: „Istenünk nagyobb minden veszélynél”.

Duala kikötőjében hagyjuk el a hajót. Ez inkább botanikus kerthez, mint városhoz hasonlít. Légész Kamerunban ez a légnedvesebb hely, itt

esik a leggyakrabban az eső. Az úgynevezett fehér európaiak tulajdonképpen itt sárgák. Tömjénfüstre emlékeztet az ábrázatuk. Fridlin testvérrel, a misszióállomás igazgatójával, aki várt bennünket, meglátogattunk egy temetőt. Fia talkorban, 25-40 évesen elhunyt 8-10 misszionárius sírját is láttuk. Sosem éreztem ilyen nyugodtságot, lelki békét, mint ott, a sírok mellett állva. Fülemben csengett az ígéret: „Légy hű mind-

halálig, és néked adom az életnek koronáját.” Nincs is ennél szebb és magasztosabb. Elfogadtuk a helyzetet és zúgolódás, habozás nélkül mentünk előre. Ezt az utat az Üdvözítő jelölte ki számunkra.

Négy napon át maradtunk Duala városában, a fővárosban a Launde-ba tartó vonatra várva. A vasút átszeli a hatalmas egyenlítői őserdőt. Nem sok látnivaló van. Mindenütt csak zöld növényzet. Az életet varázslatossá tevő virágok azonban itt egyáltalán nem lelhetőek fel.

Launde egy kis város, egy amolyan piac a hegyek között. Tizenöt perc alatt megnézhetsz minden látnivalót. A kormányzó palotája, a posta, egy kórház, szülészeti állomás, egy 15-20 kisboltból övezett piactér, 3 szálloda, és néhány európai stílusban épült ház.

Innen teherautóval utaztunk a misszióállomásig. Viszonylag jó volt a kunyhókkal szegélyezett út.

Egy nap pihenőt tartottunk Nanga-Eboko helységben, ahol a misszióállomás székhelye van, majd folytattuk az utat Ndoumbiig, ahol ma is vagyunk és ahol missziómunkát fogunk végezni. ■

A Curmătăreanu család fényképe Zürichben készült, mellettük a svájci egyházterület pénztárosa.

Babonákról és hamis vallási hiedelmekről

Írta: Petre P. Paulini

Ez a cikk a *Curierul Adventist* 1949. augusztusi (9. sz.) számának 2-4. oldalán jelent meg.

Mielőtt ezen égető kérdést mélyebben ki-merítenénk, mindenkinek ismernie kell azt, hogy vallási téren melyik is a hit mércéje és az a vitathatatlan eszköz, amely által megkülönböztethető a mennyei vallás vagy igaz hit az emberi vallástól, babonáktól, pogány szokásoktól vagy hamis, téves hagyományok által közvetített hittől.

A krisztusi vallás mércéje

Általában minden vallás az alapítója nevét viseli: a buddhizmus Buddha; a brahmanizmus Brahma; a konfucianizmus Konfucius; a mohamedanizmus Mohamed; a kereszténység pedig Krisztus nevét.

A tiszta, megrontatlan keresztény vallás, ahogyan Krisztus evangéliumából is kitűnik, a hit mércéjében foglalja össze azokat a hitalapelveket, tanítást, parancsolatokat, amelyeket Jézus Krisztus, a mennyei Tanító kinyilatkoztatott. A krisztusi hitalapelv példaértékű a keresztény számára, s ezzel egy időben a hit és magatartásra vonatkozó tökéletes, mondhatni csalhatatlan szabályzat. S minden, ami e szabályzatnál több, nem kötelező az ember számára, nem is kell megtartania üdvösségére; mint ahogyan annak elnyerésére sem elegendő ennél kevesebb.

Messiási tevékenysége idején a mennyei Mester gyakran mondogatta, hogy az igazi tanítványság és a hiteles keresztényi élet az Ige megtartásában van. „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyosan az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:31-32). Feltámadása után, és mennybemenetele előtt Jézus Krisztus

magá köré gyűjtötte tanítványait és így szólt: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket... Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:18-20).

A tanítványok Jézus Krisztus eme teljes értékű tanításával indultak a munka mezejére, és sikerült ezer meg ezer hívet nyerniük. Így alakult meg Isten egyháza „az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban” (Eféz 2:20-21).

Pál apostol, aki maga is mennyei küldetést kapott, hozzájárult Jézus Krisztus evangéliumának a hirdetéséhez a nemzetek között, s a pogányok közül számos lelket megnyert a keresztény vallás számára. Munkássága végén, nem sokkal letartóztatása és Rómába vitetése előtt – ahol elítélték – Efézusba gyűjtötte össze az egyházi előljárókat (vigyázókat), és többek között ezt mondta nekik: „Azért biznyságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vértől tiszta vagyok. Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát. Viseljétek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérevel szerzett. Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után

Petre P. Paulini
a Romániai Hetednap
Adventista Egyház
elnöke volt 1920-1927,
valamint 1932-1936
között.

vonják. Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. És most, atyámfiak, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt” (Csel 20:26-32).

Prófétikus jelentőségű, ünnepélyes szavai még életében teljesedni kezdtek. Keresztény hittestvérei már a kereszténység első napjaiban eltávolodtak az igaz hit mércéjétől. A pogányok apostola ezt írta galáciai hittestvéreinek: „Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliomát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok. Amint előbb mondtuk, most is ismét mondom: ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen” (Gal 1:6-9).

Ezekben, és más hasonló kijelentéseiben a nagy apostol a Szentlélektől ihletve előre látta, hogy a keresztény egyházba számos hamis tant és romlást visznek be. S ezek nemzedékről nemzedékre gyarapodtak, s az emberek elméjébe mélyen befészkeltek magukat a hiedelmek, pogány szokások és a beteges miszticizmus, melyek ellenállást váltottak ki minden idők valódi keresztényei és a mai előjárók részéről annak érdekében, hogy bebizonyítsák e tényezők hasztalanságát, de romboló következményeit is.

Minden embernek óvakodnia kell a babonáktól és a hamis vallástól, s ennek megértése érdekében közelebbről meg kellene értenünk a szó etimológiai jelentését.

A bibliai és értelmező szótárak szerint a buona „hiábavaló hit, eretnokség, vagyis Jézus Krisztus evangéliumában kinyilatkoztatott hittel ellentétes hiedelem.” Továbbá „hiedelem, tévhit, amely félelmen vagy tudatlanságon alapul és nem felel meg a tudomány ismert törvényeinek, illetve annak, amit általánosan igaznak, jó érzésűnek fogad el egy adott társadalom. Egy rejtélyes jelenségre adott magyarázat vagy módszer, illetve rejtett hatású cselekedet azért, hogy egy kívánt hatást előidézzon, hogy az emberek olyan dolgoktól rettegjenek, amiktől nem kellene, vagy hogy hiábavaló dolgokban higgyenek.”

Az „Universul” napilap hasábjain Valerian Zaharia főapát ezt írja:

„A babonáktól beárnyékolat és megcsönkített vallás, amelyet beteges hiedelmekkel tömnek

meg, vallási túlzásokhoz és kóros megnyilvánulásokhoz vezet, s ezek tönkreteszik a hitet gyakorlók életét és mélységesen megzavarják az emberi együttélést.

Ezek már a kezdetektől nehézséget okoztak, ezért a keresztény egyház határozottan elítélte az úgynevezett csodákon alapuló, sötét hitet. Hiszen maga Krisztus mondotta, hogy sokan jönnek majd az Ő nevében és csodákat tesznek, ezzel akarnak lelkeket nyerni az ördögnek. A Szent Péter és a mágus Simon esete is elégséges arra, hogy hangsúlyozzuk a varázslások és vallási sarkatánok gyakorlataira épülő beteges miszticizmus elleni egyházi álláspontot.

A Szentírás határozottan elítéli azokat, akik hagyják magukat csapdába ejteni a téves és hamis gyakorlatoktól. Pál határozottan kiáll a hamis hit ellen, amikor kijelenti: az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.

Az igazi vallásnak mindig nehézséget okoztak a babonák és a beteges hiedelmek. A hamis tanok magvetői számtalan szerencsétlenséget hoztak a világra...

Miközben egy ésszerű vallás a világ fejlődését segíti elő, a sötét, babonákkal és misztikus gyakorlatokkal, vallási túlkapasokkal és ragályos megnyilvánulásokkal telített vallás megtéveszti annak gyakorlóját, és megzavarja az emberek társadalmi együttélését.” („Universul”, 24.II és 20.II/949).

A szerző így folytatja: „A pápai egyház szívósan ragaszkodik olyan vallási gyakorlatokhoz, melyeknek semmi közük az igazi valláshoz. Hazánkban Arad közelében, a Maria Radna kolostorban már évtizedek óta árusítják a híveknek Szűz Mária könnycseppjeit. Azt állítják, hogy valamikor Jézus anyjának szentképe könnyezett. Már rég óta árulják ezeket a könnycseppeket, mégsem fogytak el. Ez már nem vallásosság, hanem a hit kizsákmányolása, ami nem válik becsületére azoknak, akik ebben foglalatoskodnak.

A katolikus világban Lisieux-i Szent Teréz reverendájának darabjait árulják, miközben e felöltő legfeljebb 3 méter szövetből készülhetett, ennek ellenére emberek milliói vásárolták meg már ezeket a szövetdarabkákat.

Világszerte árusítják Pádúai Szent Antal földi maradványait, pedig amikor feltárták a sírját, nem találtak benne emberi maradványokat. A Vatikán egy hivatalt is létrehozott, amelyet egy magas rangú pápai méltóság irányít, s ez a hivatal árusítja a szentek földi maradványait.

Olyan botrányosra fejlesztette ezt a kereskedelmet, hogy XIII. Leó pápa arra kényszerült, hogy a római katakombákból összegyűjttesse és elégettesse az összes emberi csontot, hogy véget vessen ennek a „fekete kereskedelemnek”. Azonban az utána következő pápák egyike sem követte példáját, ellenkezőleg. Rómában például található Szűz Mária emlőjéből származó anyatej, Néri Szent Fülöp csizmája, s mindez oly nagy mennyiségben, hogy akár több cipőboltot is nyithatnának, ha összegyűjtenék a különböző templomokban levő lábbeliket.

A pápai egyházban Krisztus 20 felső ruhája létezik, pedig az Úrnak csak egy ruhája volt, s erre vetettek sorsot az Őt keresztre feszítő katonának. A németországi Trierben hatalmas botrányt kavart egy ilyen felsőruha. A rendőrség is vizsgálta azokat az állítólagos csodákat, amelyek e felsőruhával kapcsolatosan történtek, és megállapították, hogy azok a betegek, akik azt állították, hogy meggyógyultak, tulajdonképpen tették magukat, ráadásul nem is önként, hanem egyházi méltóságok unszolására jelentkeztek; akik így akarták megerősíteni a nép bizalmát a csuhásokban.”

A fentieket a Keleti Ortodox Egyház képviselőjeként írta a szerző, és teljes mértékben igaz, amit a vallási érzelem kihasználásáról és a bűnös vallási gyakorlatokról kijelentett. Elégedettségünknek adunk hangot azért, hogy ez a magas rangú egyházi méltóság elismeri, hogy keresztény egyházak némely képviselői „kellően sokat tévedtek a múltban, és figyelmen kívül hagyták a Szentírás parancsait”, és hogy ettől kezdve eljött az ideje, hogy e vallási méltóságok „tegyenek eleget kötelességüknek, mint a nép előtt világító becsületes tanácsadók, és igazi hitet hirdessenek, amely mentes beteges gyakorlatoktól és csodákra épülő hiedelmektől.”

Mi már közel öt évtizede megértettük ezt az igazságot, és arra törekszünk, hogy felhívjuk polgártársaink figyelmét a pogány eredetű babonák és hamis vallási gyakorlatokra.

Aki olvasta a pogány, ókori és modern mitológiát, tudja, hogy az ereklyék és az úgynevezett szent tárgyak kultusza igencsak elterjedt volt Egyiptomban, Babilonban, Médó-Perzsiában, Görögországban, Rómában, és ma is gyakorolják közel- és távol keleti keresztény és nem keresztény népek.

Zeusz olümpiai templomában az emberek „Pelopsz vállát” csókolgatták és imádták. És ugyanott volt „Pórhossz nagylábujja és az iddai hős földi maradványai is”.

Spártában „Oresztész tetemeinek” hódoltak. Tégában van „Medúza haja”; Philliuszban „Pelopsz szekere”; és Olümpiában a „kardja”. „Odüsszeusz és Merrioné lándzsái és sisakjai” Engyiumban voltak kiállítva. Szicíliában pedig úgy tartják, hogy napjainkban is láthatóak „Herkules és Tézeusz hatalmas lábnyomai”.

A „Myagros hős ereklyéi” pedig távol tartják a legyeket.

Nem csoda tehát, hogy a kereszténység első századaiban, amint a pogányok keresztényekké váltak, habár keresztység által befogadták őket az egyházba, csak részben lettek keresztényekké, nem sajátították el teljes mértékben a tanításokat, ám magukkal hozták babonáikat, pogány szokásaikat, amelyek észrevétlenül és fokozatosan beszűrődtek az egyházi szertartásba, s az érdeklődők előtt mindezt a kegyesség ruhájába öltöztették.

Egy nyugati napilap 1906-ban cikket közölt, a „Középkori dolgok a kultúra századában” címmel, és felsorolta azokat, a római-katolikus hívők által szentnek nevezett tárgyakat (ereklyéket), amelyeket imádnak, és amelyeknek hódolnak. Az alábbiakban ezeket soroljuk fel. Jó, ha tudomást szerzünk róluk.

Nincs benne semmi elítélendő, míg az ereklyékben csak tiszteletre méltó személyek emlékét látod, és nem a kegyesség gyakorlását. Azonban másképp állnak a dolgok a szentek ereklyéivel. A keresztény Középkorban a hívek gyógyító erőt tulajdonítottak az ereklyéknek, s ezért számuk igencsak megsaporodott, s az egyház hatalmas vagyonra tett szert általuk. Ám ezt is el lehetne hallgatni, ha nem bizonyosodott volna be, hogy ezek az ereklyék hamisítványok. Különösen érdekes ereklye Szent Veronika fátyla (kendője). A XIII. században jelent meg a legenda, mely szerint Szent Veronika egy kegyes életű asszony volt. Azt mondják, hogy miközben Jézus a keresztet cipelte, ez az asszony egy fátylat (kendőt) adott Neki, hogy letörölje verítékét, s csodás módon Jézus ábrázata belevésődött a fátyolba, s örökre megmaradt.

Kezdetben csak egy fátyol létezett. Később azonban már három fátyol volt, s ezek ma is megtalálhatók Rómában, Jeruzsálemben valamint a spanyolországi Iden városában. Azt mondják a római impresszáriók, hogy azért van három, mert az a kendő, amellyel megtörölte magát Jézus háromba lett hajtogatva, s így három ábrázat lenyomata jelent meg rajta. Csakhogy Besancon, Turin, Milánó, Toulouse, Sartal és Compiègne városokban is van egy-egy ilyen fátyol,

és mindenhol azt állítják, hogy a birtokukban levő az igazi. Mivel magyarázható a fátylak elszaporodása? Miközben csak egy valódi kendő létezhet, határozottan állítják, hogy a Besancon városában található kendő 1544-ben megvédte a várost a pestistől, sőt ennek emlékére alapították meg a „Szent Fátyol Rendet” is.

Felettébb csodálkozunk kell, látva azt, hogy milyen tárgyakat állítanak ki és imádnak azon a címen, hogy azok eredeti ereklyék. Amikor az emberek érdeklődését felkeltő ereklyéket állítottak elő, akkor a gyártók nem elégedtek meg csupán egyetlen példány elkészítésével.

Ezért van az például, hogy hét feje van Keresztelő Jánosnak. Az Úr Jézus egy darabból álló felső ruhája, amelyre sorsot vetettek a római századosok, ma már öt példányban található meg, s mindegyiken az eredetiséget igazoló pápai pecsét található. Krisztus keresztjének olyan sok darabja van, hogy egy helyre rakva több ház építéséhez elegendő lenne. Mindezek mellett egy párizsi templomban azt állítják, hogy „Krisztus teljes keresztje” a birtokukban van. S ebből a keresztből olyan sok szeget húztak már ki, hogy együtt több száz kilogrammot nyomna. S ezeket a szegeket nagy kegyességgel imádják. Krisztus összes töviskoronájával, melyek között van olyan is, melyből Nagy Pénteken vér csöpög, s melyek mindegyike a pápai eredetiség-pecsétet megkapta, egy egész nagy rakást lehetne készíteni.

S ugyancsak számos Szűz Mária-ereklye létezik. Többek között őrzik és fontosabb ünnepeken mutogatják is többféle színű hajtincseit, egy igen értékes gyűrűt, és beszélnek Szűz Mária derékövéről is. Némely templomban olyan „eredeti” ereklyéket mutogatnak és imádnak, mint például: a kánai menyegzőn használt köedények – amelyekben borrá vált a víz, sőt még van némi csoda által létrehozott bor is bennük; a Krisztus elárulásakor Júdásnak adott harminc ezüstpénz egyike, vagy Júdás tarsolya és a kötél, amellyel felakasztotta magát; egy bot, amelyen állítólag a kakas ült, amikor Péter megtagadta Krisztust, sőt még néhány kakastoll is; mosdótál, melyben Pilátus megmosta a kezeit; valamint Jézus gyerekkori pelenkája és ruhája is.

Olaszország az ereklyék hazája. Különbéféle kolostorokban és templomokban Szent Jeromos 63 ujja, Szent Pangrácius 1600 csontja, valamint Szent István 13 karja található meg. Azonban a legkülönösebb Antiókhia püspöke, Szent Ignác. Három holttestét, hét lábát és 16 karját őrzik. S mindezek mellett érdemes megjegyeznünk azt

is, hogy az ortodox hagyomány szerint Antiókhiai Ignácot oroszánok falták fel.

Egész köteteket lehetne írni a csodásabbnál csodásabb dolgok felsorolásával, amelyekről azt állítják, hogy „eredeti” ereklyék”, s amelyeknek oly nagy kegyességgel hódolnak. A Középkorban széles körben el volt terjedve az ereklyékkal való kereskedelem, s évszázadok alatt virágzó iparaggá nőtte ki magát.

A római-katolikus egyház képviselői a hiszékeny népet így akarták kegyes legendákkal, úgynevezett kegytárgyakkal elhíttetni. Megáll az ész csak arra gondolva, hogy milyen módszerekhez folyamodtak azok, akik Krisztus helyettesítőjeként jelentek meg ezen a földön, hogy a homályos tanok rabságába hajtsák az embereket. Hisszük azonban, hogy eljött az ideje, amikor a szunnyadó lelkeket föl kell ébresztenünk a babonák és hamis hitek évezredes álmából. ■

Hristos eri și azi.

*Eu pentru voi murii
Pe cruce răstignit
Și singur mă jertfii
De niminea silit.
V'am dat ca vieață vieața mea,
Ce faceți voi din ea?!
V'am smuls din moarte și necaz,
Dar voi ce-Mi faceți azi?!*

*Pe Tatăl L'am lăsat
Și tronul strălucit,
Pe-ai mei i-am învățat,
De-ai mei fui răstignit.
Un biet străin fui pe pământ,
Sărac, — cum bine știți :
Răspundeți-mi, de aveți cuvânt,
Așă vreți să-Mi plătiți?!*

*Am suferit nespus
Cununi de spini pe cap,
Și coasta mi-au împuns,
Din moarte să vă scap.
Am suferit atunci, și-apoi,
Dar ce făcut-ați voi?
Acum vă 'ntreb în mila Mea :
Urmă-veți tot așa?!*

Stefan Demetrescu

Az út végén

Írta: Th. Konderth

Ez a cikk a *Curierul Misionar* 1941. áprilisi számának 16. oldalán jelent meg.

A halál gyakran váratlanul érkezik, és elragadja közülünk legdrágább szeretteinket. Ez történt 1941. február 10-én is, amikor a 35 éves Alexandrina Tolan testvérnőt, Vasile Tolan lelkész testvérünk feleségét, a craiovai gyülekezet tagját elszólitotta az Úr. Nagy volt a férj, a gyerekek, a család és a gyülekezet bánata. Ám különleges vigaszt jelentett testvérnőnk utolsó levelének felolvasása, melyet magányában írt (férje misszióúton volt), amikor érezte, hogy hamarosan távoznia kell az élők sorából. Íme, néhány részlet a levélből:

„Drága férjem, gyerekek, testvéreim és testvérnőim az Úrban.

Ezek az utolsó pillanataim, miután már háromszor vagy négyszer is fölbredtem a hosszas alvásból. Nagyon boldog voltam, valahányszor távozni akartam, mivel nyugodt álomba szenderültem... Boldog vagyok, hogy az Úr meghallgatta imámat és boldog véget ad. Még boldogabb lettem volna, ha te (a férj) is itt lettél volna és hallottad volna imáimat... és énekelésemet – *Isten szeretet* és még más énekeket is.

Teljes lelkemből kérlek és kérek mindenkit, hogy bocsássátok meg minden vétkeimet, mint ahogyan én is megbocsátottam. Kérem az egész gyülekezetet, hogy bocsássa meg tévedéseimet.

Már kisgyerekkoromban nehézségekkel küzdöttem... De remélem, hogy Isten segítségével ott leszek a Paradicsomban Jézussal, Aki mindig szeretett. Imádkoztam az Úrhoz, hogy könnyítse meg testemben a rosszat, nehogy megszakadjon a kapcsolatom Jézussal... Milyen nagy csodát tett Isten, hogy miután elaludtam háromszor vagy négyszer, hogy felkészülhessek – teljesen tiszta vagyok – s majdnem reggel 8 óra van, amikor leírom e szavakat, s ha befejezem,

leteszem a fejem és megpihenek az Úrban... Kérem Istent, hogy bocsásson meg ellenségeimnek szerte a világon. Boldog vagyok, hogy ezen az éjszakán Isten áldását érezhettem.

Kedves testvéreim és testvérnőim az Úr Jézusban, tegyetek eleget egyházi kötelességeiteknek. Ez volt az én vágyam is, de nagy volt a szenvedésem. Sokat szenvedtem ezen a földön, de remélem, hogy az Úrral leszek a mennyben.

Arra kérem édesanyámat, hogy bocsásson meg és ragaszkodjon az Úr Jézushoz; testvérem is szintén Jézus mellett maradjon... Mondd meg a gyerekeknek, hogy bocsásanak meg nekem, amiképpen én is megbocsátottam nekik... hasonlóképpen a testvérem is, ha valamit vétettem ellene.

Elmondhatom, hogy csodálatos a vég... Nagyon fáradt vagyok... Remélem, hogy az Úr Jézus vigasztal meg... Semmi földit nem

sajnállok, mert a mennyieiekhez ragaszkodom.

Szent szeretettel csókol a te feleséged.”

A fenti sorokból határozottan kitűnik, hogy milyen lelkiállapotban volt testvérnőnk életének utolsó perceiben. Micsoda boldog érzet! Milyen reménység és lelki nyugalom! Íme, hogy hal meg egy igazi keresztény, Isten gyermeke! Lám, mit tehet a hit.

Maradunk abban a reménységben, hogy testvérnőnknek része lesz az igazak feltámadásában, s ekképp teljesül a vágya, hogy ott legyen „Jézussal a Paradicsomban”.

A jó Isten segítsen meg mindannyiunkat, akik még életben vagyunk, hogy a lehető legkomolyabban felkészülhessünk országára, oda, ahol örök boldogság lesz, ahol találkozhatunk szeretteinkkel, testvéreinkkel és testvérnőinkkel az Úrban, és örökké magasztalhatjuk a Szentet. ■

Alexandrina Tolan

A magasztos... szolgálat

„Mert melyik nagyobb, az-é, aki
asztalnál ül, vagy aki szolgál?”
(Lk 22:27)

Földünk történelmének kezdete óta az ember folyton szembekerült egy alapvető kérdéssel: Ki vagyok én? Ki vagyok én másokhoz viszonyítva? A válasz hozzájárul azonosságtudatunk körvonalazódásához, és önmagunkkal, embertársainkkal valamint Istennel szembeni sajátos jellemtulajdonságok elsajátításához.

A Babel-torony idejében élő emberek „nevet” akartak szerezni maguknak (1Móz 11:4); Nabukodonozor az általa épített Babilonnal kérkedett (Dán 4:30); a tanítványok pedig, miután három évig jártak Jézussal, még mindig azt kérdezték, hogy melyikük fontosabb személyiség közöttük (Lk 22:24). Ha megvizsgáljuk saját magatartásunkat, a mai keresztényekét, felfedezzük, hogy nem is állunk olyan távol ezektől a példaktól.

Jézus Krisztus – aki azért jött, hogy szolgáljon – azt mondta, hogy a szolgálat jelenti a megoldást lelkünk eme betegségére. De mit is jelent a szolgálat, és mi gátol meg abban, hogy szolgáljunk? Ki az, akinek szolgálnia kell? És meddig kell szolgáljunk? Íme, csupán néhány kérdés, amely válaszra vár.

Akadályok a szolgálat útján:

- a. **A szolgálatot nem népszerűsíti a társadalom.** Mindenki azt mondja, hogy addig kell küzdenünk mások tiszteltéért, míg főnökök, gazdagok és híresek leszünk. Más szóval, minél több alkalmazottunk van, minél több hívet toboroztunk, vagyis több „szolgánk” van, annál magasabb társadalmi pozíciót szereztünk.
- b. **A szolgálat értelmetlennek, haszontalannak tűnik.** Sziszifuszi, hatástalan munkavégzésnek tűnhet. „Mert a szegény nem fogy ki a földről” – mondta Isten Mózesnek (5Móz 15.11). És napjaink társadalmában még mindig ez a keserű valóság.
- c. **A szolgálatra úgy tekintenek, mint megalázó tevékenységre.** „Még az ő felebarátjánál is utálatos a szegény; a gazdagnak pedig sok a barátja” (Péld 14:20). A gyűlekezeteinkben

mára már létrehoztunk különböző ügyosztályokat, hogy azok foglalkozzanak a szükségben levőkkel, és csak kevés anyagi forrást fordítunk erre a munkára. Az igazság az, hogy lelkünk mélyén nem is akarunk közvetlen kapcsolatba kerülni ilyen emberekkel.

A keresztény szolgálat hatásai:

- a. **Mások szükségleteire összpontosítasz és nem a sajátodra.** S ezáltal egészségesebbnek, gazdagabbnak fogod érezni magad, egészséges odafigyelést fejlesztesz, és többé nem panaszkodsz. S mindez független életkortól és az esetleges szenvedésektől, amelyek beárnyékolják életünket.
- b. **Több kapcsolatra teszel szert és nő a társadalmi értéked.** Ki ne olvasott volna Dorkásról vagy Teréz anyáról, hogy csak néhányat említsek az embertársi szolgálatból példát adó személyek közül?
- c. **Ez a földi boldogság elérésének egyetlen lehetősége.** Jézus mondta: „Jobb adni, mint kapni” (Csel 20:35). És nem kellene ellentmondanunk Teremtőnk kijelentésének. Hit által alkalmazva pozitív hatásainak örülhetünk.
- d. **Ez olyan feltétel, amely eldöntheti üdvösségünket** (Mt 25:31-46). Így szól a jobb keze felől állóknak: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétetek meg.” És mit fogunk csinálni egy örökkévalóságon át a mennyben? Az angyalokkal („szolgáló lelkek” – Zsid 1:14) együtt a szolgálatban leljük örömünket – az Isten és az üdvözültek szolgálatában. Csak a szeretet általi szolgálat ad értelmet egy vég nélküli életnek.

Ma van tehát a megfelelő alkalom, hogy embertársaink szolgálatába álljunk, és felfedezzük már ezen a földön a boldogságot, sőt fejlesszük azt az előttünk álló örökkévalóságban is együtt azokkal, akiknek szolgáltunk. ■

Gili Bărbulescu
az Adventista Teológiai Intézet tanára

A tízparancsolat

Az alábbi felsorolásban megtaláljátok a tízparancsolat (2Móz 20) fontosabb gondolatait. A sorrend azonban nem helyes. Írjátok a kijelentések elé a megadott magyarázatnak megfelelő parancsolat-számot (1-től 10-ig).

_____ **Szeresd a szent szombatnapot.**

Az első kőtáblákat Mózes összetörte.
Ki készítette a kőtáblákat?

_____ **Tiszteld a szüleidet.**

(2Móz 24:12; 5Móz 10:1,2).

_____ **Ne ölj.**

_____ **Ne legyenek idegen isteneid.**

_____ **A család szent.**

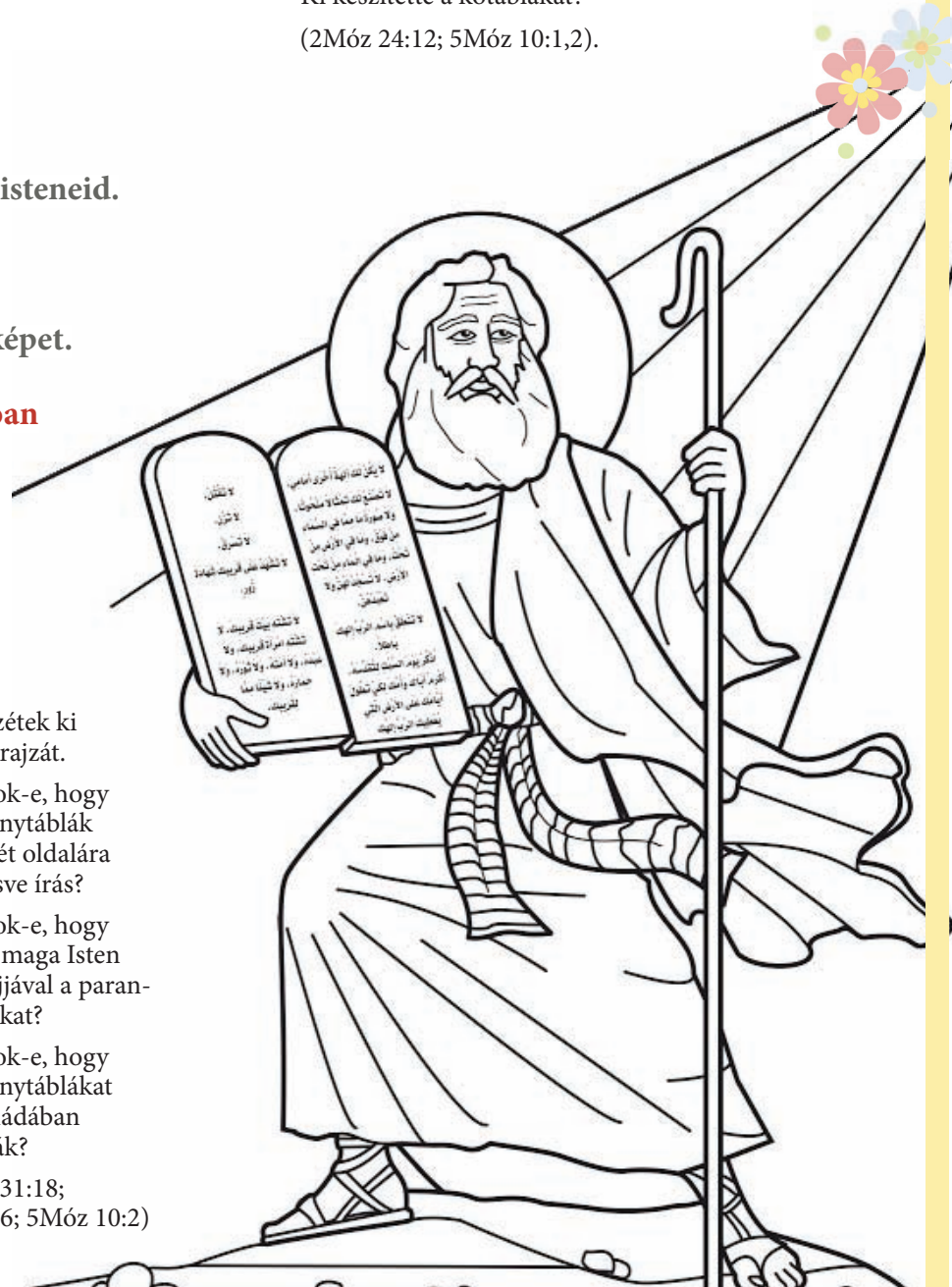
_____ **Ne csinálj faragott képet.**

_____ **Beszélgj tiszteletudóan Istenről.**

_____ **Ne kívánd a másét.**

_____ **Ne hazudj.**

_____ **Ne lopj.**

Színezzétek ki
Mózes rajzát.

Tudtátok-e, hogy
a törvénytáblák
mindkét oldalára
volt vésve írás?

Tudtátok-e, hogy
a kőbe maga Isten
véste ujjával a paran-
csolatokat?

Tudtátok-e, hogy
a törvénytáblákat
a frigyládában
tartották?

(2Móz 31:18;
32:15,16; 5Móz 10:2)

Adriana Chirileanu,
társigazgató, Gyermek-
osztály, Román Unió.

A FIÚ nyomdokain

„És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követték őt.”
(Mk 1:18)

Nem egyszerű dolog megtalálni az élet értelmét és célját válságoktól zaklatott, zűrzavaros világunkban. Egyesek a karrierben, mások viszont új dolgok megszerzésében keresik az élet értelmét, míg egy másik embercsoport a sportban és szórakozásokban. Ám mindez csak délibáb rövid földi utazásunk során. Akkor mi egy keresztény ember életének a célja? Mit várunk el a 2014-es évtől?

Nem túl sok modell áll rendelkezésünkre, amely gyökeresen megváltoztathatná életünket. Ezért tehát „emeljük tekintetünket Jézusra”. Üdvöztőnk gyönyörű példát adott az ima, az alázatos élet és előítéletek nélküli szolgálat fontosságáról. „Sokan úgy érzik, hogy nagy kiváltság lenne számukra, ha felkereshetnék Jézus földi életének a színhelyeit, ha ott járhatnának, ahol Jézus lépkedett, ha megtekinthetnék azt a tavat, amely mellett Jézus annyira szeretett tanítani, és azokat a dombokat, hegyeket és völgyeket, amelyeken olyan sokszor megpihentek szemei. Nem kell azonban elmennünk Názáretbe, Kapernaumba vagy Bethániába csak azért, hogy Jézus nyomdokaiban járassunk. Megtalálhatjuk Jézus lábnyomait minden betegágy mellett, a szegénység viskóiban, a nagy városok zsúfolt sikátoraiban, és minden helyen, ahol az emberek szíve vigasztalás után vágyakozik. Valahányszor úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, mikor itt járt-kelt ezen a földön, mindannyiszor az ő nyomdokaiban járunk.” (E. G. White, *Jézus élete*, 640. old.)

A Fiú nyomdokain... imádkozva

Nem nevezhetjük magunknak kereszténynek, ha nem követjük a Megváltó példáját az imádkozásban. „Senkinek az életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint a Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Milyen állandó kapcsolatban állt Istennel!” (E. G. White, *Jézus élete*, 362. old.). Nem létezik sikeres hitélet, nem létezik bűn fölötti győzelem és növekedés Krisztusban, csak ima által. Elsősorban az Istentől való függőséget kell megtanulnunk. Lelki ébredés valósult már meg csupán kevés prédikáció

hatására, de sosem valósult meg ima nélkül. Ha az ördög le tudja győzni a mindennapi imaéletünket, akkor életünk minden vetületén győzedelmeskedik. Ha az ima emberei leszünk, akkor mindenben győzhetünk. Nem létezik megújulás ima és a Szentlélek ereje nélkül. Az újév minden napján szakíts időt, és borulj térdre a Mindenható előtt!

A Fiú nyomdokain... alázatosan

Az Úr Jézus élete maga volt az alázatosság példája. Krisztus nyomdokain járni azt jelenti, hogy lemondunk az önzésről, kényelemről és személyes becsvágyainkról. Ezt olvassuk Jn 13:15 versében: „Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete.” Büszkének lenni tetteidért, ismeretiedért, képességeidért és adottságaidért fájdalmas dolog! „Semmi sem sérti úgy Istent, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a gőg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a leggyógyíthatatlanabb.” (E. G. White, *Krisztus példázatai*, 154. old.) Ez azért is igaz, mert a büszke ember úgy érzi, hogy nincs szüksége Krisztusra és nem is vágyik a változásra. A menny azonban az egyszerűséget, az önmegtagadást és az alázatot értékeli.

A Fiú nyomdokain... szolgálva

Egyik nap a tanítónő megkérdezte a gyerekektől: „Mi a gyom?” Az egyik gyerek így válaszolt: „A gyom olyan növény, amely hasznos... de csak önmagának.” Nagy igazságot mondott. Földünk tele van „gyomnövényekkel”, olyan emberekkel, akik csak önmaguknak élnek... A Fiú nyomdokain járni azt jelenti, hogy nem önmagadért, hanem másokért élsz... „Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20:28).

Az örök élet küszöbén állunk. A 2014-es év ismeretlen számunkra. Egyedül Isten látja a jövőt. Eljött az ideje, hogy hagyjuk el hálóinkat és kövessük Jézust... Elérkezett az ideje, hogy imádkozva, alázatosan és szolgálva járjunk... a Fiú nyomdokain! ■

Florin Istrate
a Moldvai Egyház-
terület elnöke.

Fogadd be a Reménységet az otthonodba!

A Speranța (Reménység) TV vételezési módjai:

- RDS-RCS digitális hálózatban, alapsomag;
- a Digi TV-n és a Focus Sat-on;
- az UPC-Astral Digital hálózatban;
- kábelen, több mint 400 hálózatban, az ország minden megyéjében;
- az IPTV Dolce Interactiv platformon (Romtelecom, 707-es kanális);
- közvetlenül műholdról: INTELSAT 10-02, orbitális pozíció: nyugati 1 fok, 12563 Mhz frekvencia, polarizáció: függőleges, symbol rate: 27500, FEC rate: 3/4;
- a Világhálón: www.sperantatv.ro